

DECEMBER 1979

EEN ECHT
GRATIS TIJDSCHRIFT

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

WAAR ZIJN AL ONZE LEIDERS GEBLEVEN?
„Ik heb niets anders te bieden dan bloed,
zwoegen, tranen en zweet”

de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

12e jaargang No. 10

december 1979

ARTIKELN

Deel 8: Zeven bewijzen van Gods ware Kerk	2
Onrust dreigt voor Amerika's deur	4
De strijd om Palestina	7
Wereldcrisis in leiderschap	12
Energie voor morgen	14
Zo kunt u een overwinnaar zijn	16
Putten uit uw innerlijke kracht is niet voldoende	22

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

Wijlen Sir Winston Churchill, de Britse premier in de Tweede Wereldoorlog, vertoende als geen ander in onze tijd de hoedanigheden van een doortastend en moedig leiderschap (zie het artikel dat op blz. 12 begint). Toen de nood op z'n hoogst was wist hij het vertrouwen van zijn natie en de gehele wereld te winnen en zijn land tot actie aan te zetten. Door zijn onvergelykbare loopbaan kan hij worden gerekend tot de grote leiders die de wereld voortgebracht heeft.

Foto door Blau. Camera Press

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Herts., AL2 2EG, Engeland

- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 2603, Manila 2801
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *West-Indië:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek. No 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland. Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College. Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1979 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Hoofdredacteur: HERBERT W. ARMSTRONG

Chef-redacteurs: Jon Hill, Herman L. Hoeh, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Redacteur vormgeving: Brian W. Knowles

Adj.-redacteur vormgeving: John R. Schroeder

Kernredactie: Lawson C. Briggs, Robert A. Ginskey, Richard H. Sedliack

Redactiemedewerkers: Elbert Atlas, Charles V. Dorothy, Lester L. Grabbe, Robert C. Smith

Medewerkers: Pamela Antion, Linda Martens, Janet Schroeder

Kopijredacteur: Peter Moore, Clayton Steep

Hoofd nieuwsbureau: Gene H. Hogberg

Nieuwsbureau medewerkers: Janet Abbot, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Art Director: Greg S. Smith

Grafische verzorging: Ronald Grove

Fotografische verzorging: Warren Watson (chef), Charles Buschmann, Joyce Hedlund, Alfred Hennig

Fotoarchief: Alan Leiter

Hoofd distributie en produktie: Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Produktie:* Ron Taylor; *Eindcoördinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Medewerker:* Carol Riemen

Administrateur: Stanley R. Rader

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree

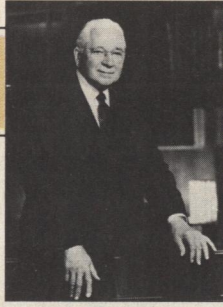
Duits: John B. Karlson

Engels (Groot-Brittannië): Peter Butler

Frans: Dibar K. Apartian

Spaans: Ralph D. Levy

Kantoren: *Auckland,* Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn,* West-Duitsland; Frank Schnee; *St. Albans,* Engeland: Frank Brown; *Burleigh Heads,* Australië: Dean Wilson; *Genève,* Zwitserland: Bernard Andrist; *Johannesburg,* Zuid-Afrika; Roy McCarthy; *Manila,* Filippijnen: Colin Adair; *Utrecht,* Nederland: Bram de Bree; *Vancouver,* B.C. Canada: Leslie McCullough; *Mexico City,* Mexico: Thomas Turk

Persoonlijk van...

EEN HULDEBETUIGING

Hoevelen van u zullen tot het uiterste einde volhouden? Velen hebben het al opgegeven. Maar gedurende elke beproeving en vervolging hield Basil Wolverton vol tot het allerlaatste einde.

Omstreeks 1936 ontving ik op een dag een keurig getypte brief van de kunstenaar Basil Wolverton.

Hij had zich erg kwaad op mij gemaakt. Hij schreef dat hij mij op de radio had gehoord. Wat ik gezegd had, had hem kwaad gemaakt, omdat het zo afweek van wat hij geloofde, maar hij kon niet bewijzen dat ik het verkeerd had.

Hij schreef dat hij vastbesloten was weer naar mij te luisteren en dat hij de volgende keer zeker in staat zou zijn hetgeen ik zei te weerleggen. Na mij voor de tweede keer beluisterd te hebben, was hij bozer dan ooit, maar nog steeds niet in staat te bewijzen dat ik het bij het verkeerde eind had.

Hij luisterde een derde keer. Deze keer begon hij wat hij op de radio hoorde in zijn bijbel na te gaan. Net als ik ongeveer een tiental jaren daarvoor, was hij verbijsterd te ontdekken dat in zijn eigen bijbel de waarheden lijnrecht staan tegenover wat hij geloofd had en wenste te geloven.

Ik was nogal onder de indruk van zijn brief. Mijn vrouw Loma en ik bezochten hem en zijn vrouw Honor in hun nieuwe en betrekkelijk kleine huis in Vancouver in de staat Washington. Onmiddellijk ontstond er een warme vriendschap die nooit verflauwde.

Weldra werden zij beiden gedoopt. Terwijl de weken en de maanden voorbijvlogen werd er een kleine kerk gesticht in Portland en een in Vancouver. De heer Wolverton werd aangesteld als plaatselijk dienaar.

Nadat het hoofdkantoor van het Werk werd overgeplaatst naar Pasadena, ontstonden er problemen in de kleine groepjes die iedere Sabbat in Portland en Vancouver bijeenkwamen. Ik geloof dat ze tijdelijk allemaal op een plaats moesten samenkomen in plaats van in de twee naburige steden. Nadat de radio-uitzendingen en de uitgave van *The Plain Truth* (het moedertijdschrift van *De Echte Waarheid*) op nationaal niveau kwamen, raakten wij in moeilijkheden omdat er geen dienaar was om (Zie verder pagina 21)

BASIL WOLVERTON stond bekend om zijn tekeningen van onheilspellende profetieën voor de eindtijd (links) en om *The Bible Story*, een vroegere zesdelige serie over oudtestamentische gebeurtenissen zoals die van Noach en de zondvloed (midden en rechts).

Deel acht:

7

BEWIJZEN VAN GODS WARE KERK

Waar is vandaag de dag de ene en enig ware Kerk — de Kerk die door Jezus Christus in het jaar 31 n.Chr. is gesticht? Zeven fundamentele waarheden die haar duidelijk identificeren.

door Herbert W. Armstrong

In deze serie artikelen zijn tot dusver zes bewijzen besproken:

1ste bewijs: Wie en wat is God?

2de bewijs: Gods bestuur en de schepping van heilig, rechtschapen karakter

3de bewijs: Wat is de mens en waarom bestaat hij?

4de bewijs: De waarheid over Israël

5de bewijs: Het ware evangelie, en

6de bewijs: Wat is en waarom bestaat de Kerk?

Bewijs zeven

DE REGERING VAN GODS KONINKRIJK

Is het niet absurd dat de zichzelf „christelijk” noemende kerken niet eens weten dat het ware evangelie het goede nieuws van Gods Koninkrijk is? Zij hebben geen idee hoe het hier op aarde zal zijn, onder

het bestuur van Gods Koninkrijk.

Zij zijn totaal onkundig van het enige goede nieuws in de wereld van vandaag, van de enige zekere hoop van de wereld.

Utopia — lacht u niet bij het horen van dit woord! In onze huidige gekwelde wereld wordt het beschouwd als een onpraktisch en onmogelijk ideaal. In Van Dale's Groot Woordenboek wordt het begrip omschreven als „naam van een denkbeeldige, volmaakt gelukkige staat, waar alles volkomen is; heilstaat”.

Jezus Christus was geen wereldvreemde dromer. Zijn evangelie was het goede nieuws dat er werkelijk een utopia zal komen, — dat het vaststaat!

Waarom zou het eigenlijk onmogelijk zijn dat er eens een volkomen ideale wetgeving, regering, maatschappij zal zijn? Waarom?

Vanwege „de menselijke natuur” zult u zeggen. Ja maar, zoals wij in een voorgaand artikel al hebben aan-

getoond, is deze menselijke natuur niet door God in ons geschapen, zij is ons niet aangeboren, maar in de mens gebracht door toedoen van de „overste van de macht der lucht”, Satan, die zó machtig is dat hij de hele atmosfeer bezwangert met zijn verdorven duistere geest, een geest van haat, opstandigheid, zelfzucht, ijdelheid en vijandschap. Satan zendt uit in een geest van egocentriciteit en de „menselijke” geest, in ieder van ons, is op zijn golflengte afgestemd. Satans geest is tegenwoordig inderdaad „werkzaam in de kinderen der ongehoorzaamheid” (Ef. 2:2).

Maar wanneer de verheerlijkte Christus in opperste macht en heerlijkheid komt om over alle naties te regeren, zal Satan geen macht meer hebben over de mensheid. Allen zullen tot behoud en eeuwig leven worden geroepen en zullen, zoals Gods volk nu, „deel hebben aan de goddelijke natuur” (2 Petr. 1:4).

De „menselijke natuur” zal niet

meer bestaan. Dan zal de aarde „vol zijn van de kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken” (Jes. 11:9).

Wetenschappelijke toekomstvisies

Geleerden van wereldnaam zien de toekomst op drie verschillende manieren.

1) De optimisten onder hen zijn van mening dat wij weldra de magische, 21ste „drukknop eeuw” zullen beleven — met zo'n overvloed van technologische apparatuur dat menselijke arbeid nagenoeg geheel overbodig zal zijn en de mensheid verrukt en verblind zal zijn door een materiële technologie. Maar daardoor zouden wij natuurlijk nog niet van onze menselijke natuur verlost zijn! De misdaad zou toenemen, het gezinsleven totaal ontredderd worden en de mensen zouden moreel zo mogelijk nog dieper zinken.

2) Daarentegen zijn anderen van mening dat wij met steeds meer euvelen te kampen zullen krijgen en dat de mensheid, gezien het arsenaal van kernwapens en andere middelen van massale vernietiging, weldra van de aardbodem zal zijn weggevaagd.

3) Weer andere wetenschappers beweren dat de enige hoop van de wereld om aan een kosmische vernietiging te ontkomen, gelegen is in de vorming van één overkoepelende wereldregering die over één universeel militair apparaat en één wapenarsenaal beschikt, maar tegelijkertijd geven zij toe dat zo iets niet te verwezenlijken is. Wie moet de macht krijgen om over de gehele wereld te regeren? De Verenigde Staten en Europa zouden nooit een communist als hoogste gezagsdrager erkennen en de communisten nooit een Amerikaan of Westeuropeaan in die functie willen.

Waarom? Ja waarom leven wij in een wereld waarin meer dan de helft van de bevolking analfabeet is, in verschrikkelijke armoede, vervuiling en verpaupering leeft, lijdt onder ziekten en pijn en zonder enige hoop is? Waarom? — als ons menselijk intellect in staat is al die technologische wonderen voort te brengen: wij hebben de computer, reizen heen en weer naar de maan, seinen foto's van het oppervlak van Mars naar de aarde terug.

Beseffen wij dan niet dat er een oorzaak moet zijn voor al het kwaad en dat de grote verheven God de macht heeft die oorzaken weg te nemen en een echt utopia op aarde te brengen? Denk niet te min over God!

Twee mogelijkheden

Laten wij er niet omheen draaien. Er zijn slechts twee mogelijkheden: óf er bestaat een levende almachtige God met een soevereine geest en macht die spoedig zal ingrijpen en de mensheid van zichzelf zal redden óf wij staan voor de ondergang van de gehele mensheid.

Er is geen alternatief!

Maar God zij gedankt is er het goede nieuws van de vredige, gelukkige wereld van morgen die komen gaat!

Wanneer de verheven Schepperen-Heerser weer op aarde komt, gekroond tot Koning der koningen, in opperste macht en heerlijkheid en met Hem alle heilige engelen, dan zullen de heidense naties tegen Hem opstaan en Hem bestrijden!

Maar „... Hij zal ieders vlees, terwijl hij nog op zijn voeten staat, doen wegteren, en ieders ogen zullen wegteren in hun kassen en ieders tong zal wegteren in zijn mond” (Zach. 14:12).

De levende Christus zal komen om met goddelijke macht te regeren. En een van de eerste dingen die Hij zal doen, is Satan ontronen! De oorzaak van alle kwaad op deze wereld zal weggenomen worden.

Na zijn opstanding is Jezus op de wolken die Hem aan het gezicht ontrokken, ten hemel opgevaren. Zo zal Hij ook op de wolken wederkeren.

De almachtige Heer zal neerdalen met de stem van de aartsengel en de bazuin van God. De in Christus gestorvenen zullen in een glorieus opstanding tot onsterfelijkheid verrijzen. De dan in Christus levenden zullen, in geestelijke onsterfelijke wezens veranderd, met hen in de lucht opgenomen worden om de nederdalende Heer in de lucht tegemoet te gaan (1 Thess. 4:16-17).

Die dag zullen Christus' voeten op de Olijfberg ten oosten van Jeruzalem staan (Zach. 14:4). De onsterfelijke heiligen zullen bij de Heer blij-

ven om met en onder Hem vanuit Jeruzalem over alle naties te regeren!

Satan zal er niet meer zijn en Gods Koninkrijk zal gevestigd zijn. Allen die door God uit deze wereld van Satan zijn geroepen, zijn geroepen voor een speciale opdracht bij de voorbereiding van dit Koninkrijk!

Gods regering zal over de gehele wereld worden hersteld. De mensen die dan op aarde leven, zullen onder zijn gezag komen. Aan dit bewind zullen geen sterfelijke mensen deelnemen, alleen degenen die gedurende hun leven op aarde, na Gods geest te hebben ontvangen, zich hebben voorbereid en bekwaamd om te regeren.

Het regeringssysteem

God heeft ons niet in bijzonderheden geopenbaard hoe zijn regering georganiseerd zal zijn. Hij openbaart wel dat het een regering van boven af zal zijn. Christus zal de Koning der koningen zijn over alle naties. Het is wel met zoveel woorden geopenbaard dat de opgewekte koning David van het oude Juda koning zal zijn over de naties die van de 12 stammen van Israël afstammen (Ezech. 34:23; 37:24-25; Jer. 30:9). Jezus heeft zelf geopenbaard dat de 12 oorspronkelijke apostelen op 12 tronen zullen zitten en elk van hen over één van deze naties zal regeren (Matth. 19:28; Lukas 22:30).

Het is ons ook geopenbaard dat God de Vader, zoals in een theocratie met een regering van bovenaf, de hoogste wetgever is en boven Christus staat en daardoor boven alles en allen. Het Koninkrijk Gods is de familie Gods en in zijn familie heeft de Vader het opperste gezag!

Jezus Christus komt als de Koning der koningen en de Heer der heren, en zo zullen in Gods Koninkrijk evenals in het oude Israël, kerk en staat één zijn met Christus als Koning en Heer van de aarde. Let u goed op dit principe: In een wereld die van God is afgesneden, heeft God hen die uitverkoren zijn, uit de wereld geroepen, ieder voor een specifieke taak in de voorbereiding van zijn Koninkrijk.

God heeft Abraham geroepen. Alle beloften aangaande onze eeuwige verlossing werden reeds aan Abraham gegeven en wij zijn de erfgenamen (Zie verder pagina 29)

Matthew Naythons — Liaison

ONRUST DREIGT VOOR AMERIKA'S DEUR

In Nicaragua hebben door marxisten gedomineerde Sandinista-revolutionairen de macht gegrepen; op de eilanden in het oosten van de Caribische Zee neemt de Cubaanse invloed toe; op 1 oktober neemt Panama goedschiks of kwaadschiks de Kanaalzone over. Geen wonder dat de mannen die de politiek der Verenigde Staten gestalte geven, zich ernstig bezorgd maken over wat zich in heel het uitgestrekte Caribische bekken — een gebied dat van enorm belang is voor de veiligheid van Amerika — aan het afspelen is.

door Gene H. Hogberg

„Vervloekt zult gij zijn bij uw ingang en vervloekt bij uw uitgang” (Deut. 28:19). Hoe zou men de groeiende dilemma's waarmee de VS worden geconfronteerd, beter kunnen typeren?

Amerika is een op drift geraakte natie, verward, letterlijk gespeend van leiding, en zich struikelend en zwaaiend van de ene crisis naar de andere slepend. Het thuisfront worstelt met een lange rij euvelen, die nog verergerd worden door een overal voelbare energiecrisis die de Amerikaanse economie tot een deflatoire stilstand dreigt te dwingen.

Getraumatiseerd door Vietnam en bevreemd hun macht te laten gelden, maken de VS in de internationale arena de indruk niet te durven optreden. Voor vriend en vijand vormt Washington een bron van onverholven verbazing.

Gewantrouwd in het Midden-Oosten en in Europa

Zo zit Washington bijvoorbeeld in het Midden-Oosten muurvast gevangen in de snel verergerende Palestijnse crisis. (Lees het artikel „De strijd om Palestina”, beginnend op pagina 7 van dit nummer.) Amerikaanse po-

gingen om vrede te brengen zijn op niets uitgelopen.

Diverse Arabische naties, zowel gematigde als radicale, waren woedend over wat zij de „omkoping” van Egypte noemden, in de vorm van de aanvaarding van het door de VS op poten gezette vredesverdrag met Israël. De lucht is vervuld van dreigingen om het „oliewapen” in te zetten tegen de VS als straf voor het arrangeren van de overeenkomsten van Camp David. De Arabische naties blijven eisen dat Israël zich akkoord verklaart met de stichting van een Palestijnse staat in het gebied dat

Clayton — Plain Truth

Francois Lochon — Gamma

in de oorlog van 1967 door de Israëli's werd bezet.

Op zijn beurt heeft Israël duidelijk gemaakt dat het inzake het Palestijnse vraagstuk niet zal buigen voor de druk van Washington of van welke andere hoofdstad ook.

In West-Europa zijn Amerika's voornaamste bondgenoten ernstig bezorgd over de garanties voor hun toekomstige veiligheid na de tot stand koming van het SALT II-verdrag inzake de kernbewapening tussen de Sovjetunie en de VS. (Het verdrag moet nog worden geratificeerd door de Senaat van de VS.) De bepalingen van SALT II houden geen enkele beperking in van het groeiende arsenaal van op de Westeuropese steden gerichte Sovjetwapens, maar stellen wel beperkingen aan de overdracht van Amerikaanse technologie en oorlogsmateriaal aan de Europese bondgenoten.

De verantwoordelijke autoriteiten van West-Duitsland, Frankrijk en andere belangrijke bondgenoten maken zich eveneens grote zorgen over Amerika's onverminderde energie-honger. Zij hebben weinig vertrouwen dat president Carters energie-program — een bureaucratisch monstrem van de ergste soort — Amerika op zal tillen uit zijn energiemoe-ras.

Europeanen die wantrouwend staan tegenover de Amerikaanse

Midden-Oosten-politiek maken de olieproducerende landen het hof in een poging hun toekomstige olieleva- ranties veilig te stellen.

Deze toenemende bezorgdheid over de richting welke de VS in de toekomst zullen inslaan, is veel bedreigender dan de meeste Amerikanen zich durven realiseren. Edmund Stillman, stichter en directeur van Hudson Research Europe Ltd., schreef op 4 mei 1978 in de *New York Times*: „De nieuwe Europese bezorgdheid is dat Amerika het niet klaarspeelt — dat het geklungel en het falen in Vietnam, het onverkwalijke (zij het slecht begrepen) drama van Watergate . . . de roekeloosheid van de gevoerde energiepolitiek, de kleingeestigheid van de herhaalde weigering om een internationale monetaire hervorming te overwegen . . . stuk voor stuk getuigen van een plotseling, en voor Europeanen onverklaarbaar verlies van zelfbeheersing.

Maar dit verlies van zelfbeheersing is niet „onverklaarbaar”. Amerika is aan het afglijden — en er is een fundamentele reden voor.

Simpel uitgedrukt genieten volk en leiders van de VS niet langer de bescherming van de God die hen in staat stelde hun natie nimmer ver-toonde welvaart, wereldmacht en prestige te doen vergaren (Deut. 8:17-18). Schandelijke nationale zonden — ondankbaarheid, echt-

DE REVOLUTIONAIRE SANDINISTAVLAG wappert boven een zwaar beschadigd Leon, Nicaragua (uiterst links). Tomas Borge Martinez (links), een door Cuba opgeleide marxist, is Nicaragua's nieuwe minister van Binnenlandse Zaken. Moeilijkheden kunnen de kop opsteken wanneer Panama 1 oktober soevereiniteit over de kanaalzone krijgt. Cuba's Fidel Castro (boven) heeft overal in het steeds woeliger Caribische gebied een vinger in de pap.

scheiding, misdaad, in het bijzonder jeugdmisdaad, het toelaten van homoseksualiteit, om er maar enkele te noemen — zijn er tenslotte in geslaagd Amerika na meer dan 200 jaar van nationaal welbevinden los te snijden van de bron, de oorsprong zelf van haar nationale grootheid.

Gods boodschap aan het huidige Amerika luidt: „Zoals de Here er behagen in had om u wel te doen en u talrijk te maken, zo zal de Here er behagen in hebben om u te gronde te richten en te verdelgen” (Deut. 28:63).

Problemen voor de deur

Met het toenemen van haar overzee- se problemen kunnen de VS zich geen binnenlandse moeilijkheden permitteren. En toch krijgen zij die nu. De in het algemeen vriendschap- pelijke betrekkingen met Latijns- Amerikaanse landen hebben de VS traditioneel in staat gesteld met een

minimaal gebruik van militaire mid- delen te genieten van een aanzienlijke mate van veiligheid langs hun halfcirkelvormige zuidflank.

In een zeer wezenlijke betekenis heeft God Amerika tot nu toe „omheind”. De oceanen aan beide zijden hebben als reusachtige beschermende bufferzones gefungeerd. Tot voor kort kreeg geen enkele met Amerika wedijverende mogendheid of ideologie — buiten de deur gehouden doordat Amerika vasthield aan de Monroe-doctrine — gelegenheid wortel te schieten op het westelijk halfmond.

Maar dat is niet langer zo.

„Ik wil u doen weten, wat Ik met mijn wijngaard ga doen”, profeteerde God in Jesaja 5:5, erop wijzend dat deze wijngaard, zoals vers 7 verduidelijkt, het „huis Israëls” is.

Let nu op wat vers 5 verder zegt: „(Ik zal) zijn doornhaag wegnemen, opdat hij verwoest worde; zijn muur doorbreken opdat hij vertrappt worde”.

Waarom zullen deze beschermende vestingwallen worden gesloopt? In het laatste deel van vers 7 zegt God dat Hij „goed bestuur verwachtte, maar zie, het was bloedbestuur; rechtsbetrachting, maar zie, het was rechtsverkrachting”.

De eerste bres in deze halve ring van veiligheid ontstond in 1959 toen communistische opstandelingen onder leiding van Fidel Castro Cuba in hun macht kregen.

De in 1961 door Amerika ondernomen poging om Castro's regering ten val te brengen — de befaamde Varkensbaai-invasie — eindigde in een volslagen mislukking. Een recent rapport over de invasie beschreef deze als „een onthutsende geschiedenis van verwarring tot op de hoogste regeringsniveaus, van inderhaast opgestelde, ingewikkelde plannen die op het laatste moment weer gewijzigd werden en die stuntelig werden uitgevoerd door militaire amateurs” (*U.S. News & World Report*, 13 augustus 1979).

God vocht niet langer aan Amerika's kant!

Sedertdien is communistisch Cuba, met een bevolking van nog geen 10 miljoen — een pijnlijke doorn in Amerika's zijde geweest — des te pijnlijker toen de Amerikaanse „trotse militaire macht” (Lev. 26:19)

in Vietnam een vernietigende slag toegevend kreeg.

In 1975 exporteerde Cuba zijn revolutionaire ijver naar Afrika, waar zijn soldaten zich prestige verwierven onder die landen van de Derde Wereld die zich tegen de Amerikaanse belangen verenigd hadden.

En nu is het door de Cubanen gestrooide zaad van de revolutie dan eindelijk in de Amerika's zelf gaan ontkiemen.

Eerste dominosteen: Nicaragua

De recente overwinning van de door Cuba gesteunde Sandinistische rebellen in Nicaragua is een voorteken van een grote omwenteling die zich in geheel Midden-Amerika en in het Caraïbische gebied zal voltrekken. Er is een nieuwe „dominotheorie” in volle werking getreden: vandaag Nicaragua, morgen El Salvador, Guatemala en Honduras, die stuk voor stuk vol liggen met „droog aanmaakhout” — inlandse marxistische opstandelingen in de rimboe, opgeleid in Cuba, geïnspireerd door de Sandinistische overwinning, klaar om op hun beurt heel Midden-Amerika rood te kleuren.

De marxisten in Nicaragua beschikken nog niet over de volledige controle — nog niet. De Sandinistas zijn verdeeld in drie hoofdgroeperingen, maar de sterkste daarvan is de marxistische, pro-Cubaanse groep. Van de vier dagen die de leiders in Havana doorbrachten, zou Fidel Castro persoonlijk 48 uur met hen zijn opgetrokken om hen te helpen met het leggen van het grondpatroon voor een doeltreffend verbond.

De dominerende communisten in de beweging zijn ook slim. Zij zullen het ideologische spelletje voorzichtig spelen. De wederopbouw van het door de oorlog verwoeste Nicaragua zal vier tot vijf miljard dollar vergen, waarvan naar verwachting een groot deel uit de VS zal komen (Cuba en Rusland hebben geen geld!).

Het onnozele Washington zal waarschijnlijk wel met het geld over de brug komen, in de hoop dat het daarmee de gunst van de gematigden kan winnen. Intussen is de revolutionaire junta bezig vrijwel elke belangrijke industrie van het land te nationaliseren, maar het zal buitenlandse

particuliere banken en kleinere ondernemingen enige vrijheid laten, om zodoende een niet-communistische façade te blijven dragen.

Tegelijkertijd voert Cuba de training op van communistische guerrilla's in El Salvador en Guatemala, welk laatste land nu erg kwetsbaar is door zijn openlijke stellingname voor de VS. (Wee het land dat tegenwoordig nog op Amerika vertrouwt!)

Tot dusverre heeft president Carter de pleidooien van Guatemala en El Salvador voor meer wapens om de rebellerende bewegingen in te dammen, naast zich neergelegd. Het grootste deel van de Amerikaanse wapenverkopen aan deze landen is stopgezet als protest tegen beweerde schendingen van de mensenrechten, zoals eerder met de Nationale Garde van Nicaragua gebeurde.

Washingtons „mensenrechten”-politiek loopt dan ook gevaar volledig in het slop te raken. Het enige dat ermee bereikt wordt is dat Fidel Castro de vrije hand krijgt om degenen die in welk conflict ook zijn voorkeur hebben, te oefenen en te bewapenen. Het eindresultaat? Een autoritaire regering wordt weggejaagd om plaats te maken voor een marxistische die de lijn van Havana en Moskou volgt en die kookt van woede jegens de VS.

Midden-Amerika wordt rood

Op 24 juli, kort nadat de Sandinisten aan de macht waren gekomen, verklaarde president Carter voor de TV: „Ik schrijf niet alle veranderingen in Nicaragua aan Cuba toe”. Maar op datzelfde moment waren leden van de Sandinistische junta met een vliegtuig van de Cubaanse luchtvaartmaatschappij op weg naar Havana voor een nieuwe conferentie met *El Líder*.

Een paar dagen daarvoor onthulde een rapport van de Amerikaanse Inlichtingendienst dat een hoge functionaris van de Cubaanse geheime politie (DGI), Julian Lopez, een sleutelrol had gespeeld in het op touw zetten van de Sandinistische machts-overname.

Deze informatie — die niet aan het publiek werd vrijgegeven — sluit goed aan bij een ander brokje dat
(Zie verder pagina 18)

DE STRIJD OM PALESTINA

De meest gecompliceerde en kritieke kwestie in het Midden-Oosten is momenteel die van de Palestijnse Arabieren en de westelijke Jordaanoever. Het is een steeds voortdurende en uiterst explosieve situatie.

door Keith W. Stump

In juli jl. heeft de minister van Oliezaken van Saoedi-Arabië, sheik Ahmed Zaki Yamani, gewaarschuwd dat de Verenigde Staten in-

dien ze niet snel tot actie overgaan en Israël dwingen de Palestijnen toe te staan een eigen staat te stichten op de thans bezette westelijke Jordaan-

oever, erop moeten rekenen „de consequenties onder ogen te zien” — hiermee doelde hij op het stopzetten van de olietoevoer uit het Midden-Oosten.

Yamani wees erop dat „de Palestijnen steeds wanhopiger worden en het zou me niet verbazen als ze op een dag één of twee supertankers in Straat Hormuz tot zinken brachten om de wereld te dwingen iets aan hun toestand en aan Israël's koppigheid te doen. Hierdoor zou de vaarroute, waarlangs jaarlijks 19 tot 20 miljoen barrels olie gaan, geblokkeerd worden. De huidige crisis zou hierbij maar kinderspel zijn.”

Dit is slechts één van de vele mogelijke gevolgen van de nog altijd niet opgeloste „Palestijnse kwestie”, onderwerp van de onderhandelingen tussen Israël, Egypte en de Verenigde Staten. Allerminst een ver-van-ons-bed-kwestie van louter regionale aard, kon het Palestijnse vraagstuk in de naaste toekomst weleens op uiterst gevoelige wijze in het dagelijks leven van miljoenen mensen over de gehele wereld ingrijpen.

Wie zijn de Palestijnen? Wat willen ze? Wat steekt er achter dit conflict, dat nu al tientallen jaren voortduurt? Een goed inzicht in de Palestijnse kwestie is van *essentieel* belang voor een juist en volledig begrip van de situatie in het Midden-Oosten.

Twee nationalismen

De kern van het conflict is de botsing tussen twee nationalismen, met als inzet hetzelfde grondgebied. Beide partijen zijn overtuigd van hun „goed recht”.

Palestina — door de Romeinse keizer Hadrianus zo genoemd naar de Filistijnen, die er in bijbelse tijden leefden — is van oudsher het vaderland van het Joodse volk geweest. Jeruzalem was reeds in de oudheid de Joodse hoofdstad. De Joodse religie is diep verankerd in dit gebied.

De Israëli's spreken doorgaans over dit omstreden gebied van de westelijke Jordanoever als „Judea en Samaria”, de bijbelse namen voor deze streek. Voor godsdienstige Israëli's levert de bijbel het bewijs dat *geheel* Palestina, hun „Heilig Land”, hen toebehoort. Er zijn ongeveer 60 Israëlische nederzettingen langs de westelijke oever gevestigd met een totaal aantal inwoners van meer dan 8.000. Deze nederzettingen hebben sterke haat opgeroepen bij de inheemse Arabische bevolking van dit

gebied, die deze vestigingen als „een vorm van imperialisme” door het „op expansie beluste” Israël beschouwen. Er bestaan voortdurend botsingen tussen Israëlische kolonisten en Palestijnse Arabieren over het oprichten van nieuwe nederzettingen.

Maar ook de Palestijnse Arabieren hebben religieuze en historische belangen in het gebied. Palestijnen zijn Arabieren die geboortig zijn uit de streek langs de westelijke Jordanoever en uit een groot deel van het gebied dat thans de staat Israël is. Sinds het in 640 door de moslimlegers van kalief Omar op het Byzantijnse rijk werd veroverd, is Palestina al ongeveer 1300 jaar Arabisch wat betreft taal en cultuur. Vele Palestijnse families kunnen hun geslacht terugvoeren tot meer dan duizend

---

De kern van het conflict is de botsing tussen twee nationalismen, met als inzet hetzelfde grondgebied. Beide partijen zijn overtuigd van hun „goed recht”.

---

jaar en aantonen dat hun voorvaders deze grond tientallen generaties lang hebben bebouwd. Een jonge Palestijnse Arabier vertolkte de gevoelens van miljoenen over het Midden-Oosten verspreide Palestijnen, toen hij onlangs in een interview met een correspondent in Nabloes, de grootste stad aan de westelijke Jordanoever en het bolwerk van het Palestijnse nationalisme, te kennen gaf: „Palestina is mijn vaderland!”

Toch is Palestina nooit een afzonderlijke, onafhankelijke Arabische eenheid geweest. Aanvankelijk een provincie onder de Omajjadische en Abbasidische kaliefen, viel het gebied later in handen van diverse veroveraars, om ten slotte deel uit te maken van het Ottomaanse rijk tot aan de nederlaag van Turkije in de Eerste Wereldoorlog.

Van 1919 tot 1948 werden de bewoners van Palestina — zowel Joden als Arabieren — bestuurd onder Brits mandaat. Toen de verdelingsresolutie der Verenigde Naties van 1947, waardoor het Heilige Land in een Joodse en een Arabische staat werd verdeeld, een mislukking werd, bezette Jordanië de westelijke Jordanoever en Oost-Jeruzalem met als doel de Palestijnse Arabieren te steunen, van wie velen tijdens de Joods-Arabische strijd uit hun woonplaats waren verdreven. Deze Palestijnen stonden nu onder Jordaan gezag tot 1967, toen Israël het gebied veroverde, tegelijk met de Syrische Golan, het eertijds Egyptische Gaza en de Sinäi-woestijn.

Tegenwoordig wonen over het gehele Midden-Oosten verspreid ongeveer 3,5 miljoen Palestijnen; naar ruwe schatting de helft in Israël en in de door dit land bezette gebieden, en de andere helft in naburige Arabische staten, veelal in erbarmelijk slechte vluchtelingenkampen. Alleen al in het gebied van de door Israël bezette westelijke Jordanoever wonen 700.000 Palestijnen, in de Gazastrook, ten westen van Israël, 450.000 en 500.000 in Israël zelf.

De meeste Palestijnen zijn moslims, maar een aanzienlijk aantal — tussen de 15 en 20 procent — is christen. De Palestijnen worden beschouwd als de hardst werkenden onder de Arabieren en hun ontwikkelingspeil ligt ver boven het gemiddelde van de Arabische wereld. In vele Arabische landen bekleden ze belangrijke beroeps- en bestuursfuncties. Het verlangen dat hen allen bezighoudt is „naar huis te kunnen gaan”.

Autonomie of soevereiniteit

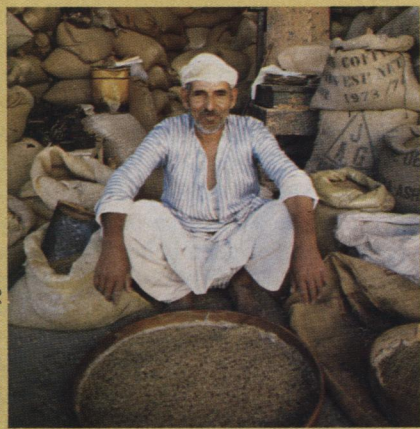
Het vredesplan waarover in september 1978 in Camp David werd onderhandeld, bepaalde dat het Palestijnse volk in staat diende te worden gesteld zelf mede te beslissen over zijn toekomst. Egypte, Israël en de Verenigde Staten kwamen overeen dat de onderhandelingen over zelfbestuur voor de 1,2 miljoen Palestijnen van de bezette westelijke oever en in de Gazastrook binnen een jaar tot resultaat moesten leiden — dit met ingang van mei jl. De afspraken van Camp Da-

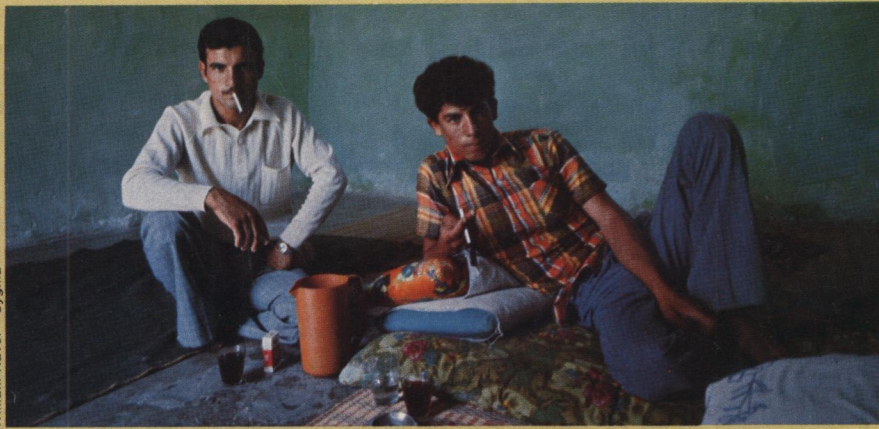
Allen Green—Sygma

LEVENSWIJZE VAN EEN ONTHEEMD VOLK

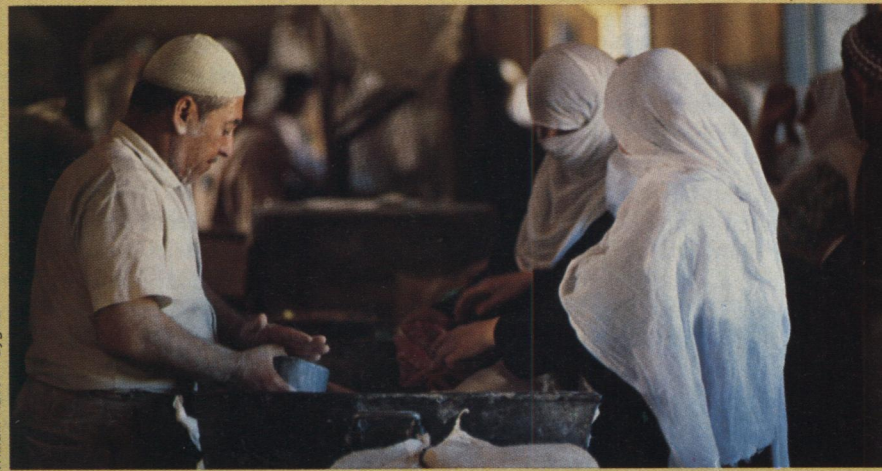
Tegen de wijzers van de klok in: Palestijnse jongeren tijdens een training in een PLO-kamp in Syrië; een Palestijnse koffiehandelaar stalt zijn waar uit; broodbakken in een Palestijnse bakkerij op de westelijke oever; Palestijnse vrouwen bezig met de oogst op de westelijke oever; twee werkeloze Palestijnse boerenarbeiders wachten op werk.

William Kavel—Sygma

William Kavel—Sygma

William Kavel—Sygma

William Kavel—Sygma

DOOR ISRAËL BEZETTE gebieden bevatten ook de Westoever en de Gazastrook, dicht bevolkt met Palestijnen.

vid voorzien in Palestijns zelfbestuur voor een periode van vijf jaar, benevens in onderhandelingen ter bepaling van de definitieve status van het gebied na afloop van deze periode.

Maar wat dat „zelfbestuur” nu precies inhoudt, is iets waarover de betrokken partijen het volslagen oneens zijn, en de tegenstrijdige uitleggingen vormen de kern van de huidige controverse.

Egypte — dat voor de Palestijnen onderhandelt, zij het zonder door hen daartoe gemachtigd te zijn — verlangt van Israël de waterdichte politieke garantie dat de westelijke Jordaanoever en Gaza een onbelemmerd zelfbestuur zullen krijgen, dat uiteindelijk zal leiden tot de stichting van een soevereine Palestijnse staat.

Maar de Israëli's zeggen daar „neen” tegen. Israël houdt staande dat de „volledige autonomie” waarover men het in Camp David eens geworden was, voor wat de westelijke Jordaanoever en de Gazastrook betreft, uitsluitend voor de Arabische bewoners van deze gebieden geldt, maar niet voor die gebieden als zodanig. Israël eist voor zich het uiteinde-

lijke gezag over de bezette gebieden op.

„Wat ik vooral duidelijk moet maken en wat van meet af aan goed begrepen dient te worden”, aldus Israël's minister van Binnenlandse Zaken Yosef Burg, leider van de Israëli'sche onderhandelingsdelegatie tijdens de eerste zitting van de autonomiebesprekingen te Beersheba in het zuiden van Israël, in mei jl., „is dat autonomie geen soevereiniteit zal en kan inhouden . . . Per definitie moeten wij een onafhankelijke Palestijnse staat à priori afwijzen.”

De reden tot deze Israëli'sche opstelling? „Deze (een Palestijnse staat) zou onvermijdelijk tot geweldpleging en oorlog leiden”, zo vervolgde Burg. „Het zou zelfs een dodelijk gevaar voor Israël betekenen en een ernstige bedreiging voor de gehele vrije wereld . . . Geen vijandig element, geen enkele groepering of strijdmacht mag het hart van dit land beheersen om aldus de levens van de mensen in de steden en dorpen te bedreigen en een dolk tegen Israël's halsslagader te drukken.”

Maar wat biedt Israël dan wél aan? Het stelt voor dat de Arabische bewoners van de westelijke Jordaanoever en Gaza het gezag uitoefenen over hun eigen dagelijkse leven en aangelegenheden, zoals gezondheidszorg, onderwijs en sociale voorzieningen, en wel via een door henzelf gekozen Arabische bestuursraad. Maar Israël zou daarbij zijn militaire bezetting van deze gebieden handhaven.

Bijna alle gematigde Palestijnen zien niets in dit voorstel, om van de extremisten onder hen nog maar te zwijgen. De meeste Palestijnen eisen een totale terugtrekking van Israël en het recht tot zelfbeschikking in een volledig onafhankelijke eigen staat. Studies hebben uitgewezen dat een staat bestaande uit de westelijke Jordaanoever en de Gazastrook, ongeveer 4 miljoen bewoners zou kunnen onderhouden, mits er voor een behoorlijke industrialisering en volkshuisvesting wordt gezorgd.

Sommige Palestijnen zouden de voorkeur geven aan een soort federatie van zo'n nieuwe staat met Jordanië welk land een overwegend Palestijnse bevolking heeft. Maar de ge-

meenschappelijke noemer is het verlangen van de Palestijnen dat onmiddellijk alle Israëli'sche strijdkrachten worden teruggetrokken en dat de „illegale” civiele nederzettingen van de westelijke oever en uit de Gazastrook zullen verdwijnen, alsmede de eis van een eigen nationaal „thuisland”. De Palestijnen beroepen zich daarbij op de vierde Conventie van Genève, waarin staat: „De bezettende macht (in dit geval Israël) zal niet . . . delen van zijn eigen bevolking overbrengen naar het bezette gebied.”

Palestijnen beweren dat de huidige Israëli'sche voorstellen voor een beperkt zelfbestuur slechts een list zijn om het Israëli'sche gezag te kunnen continueren — niet meer dan een „vijgeblad” voor het handhaven van de bezetting door Israël. Het ontwerp inzake zelfbestuur zou volgens hen die bezetting alleen maar legaliseren.

Het gevolg is dat de Arabieren in de omstreden gebieden niet bereid zijn geweest deel te nemen aan de besprekingen over zelfbestuur tussen Egypte, Israël en de Verenigde Staten. „Jullie hebben ons te eten gevraagd uit een pot die leeg is en wij zullen niet eten”, verklaarde een burgemeester van de westelijke Jordaanoever. „Wij boycotten de besprekingen niet,” legde hij uit, „maar geen enkele Palestijn zal aan de besprekingen over de westelijke oever deelnemen zolang er geen behoorlijke basis voor een gesprek bestaat”. Daarom ook is „geen zelfbestuur” een veelgehoorde kreet in dit gebied.

Ook eisen de Palestijnen dat oostelijk Jeruzalem (de „oude stad”) weer onder Arabische heerschappij komt. Ze beschouwen dit stadsdeel als de hoofdstad van de staat waar ze op hopen. Maar ook wat dit betreft heeft Israël verklaard dat het nooit akkoord zal gaan met een verdeling van Jeruzalem, de „eeuwige hoofdstad” van de Joodse staat. Sommige analytici hebben als oplossing een soort districtensysteem voorgesteld. Daarbij zou elk district een onafhankelijke eenheid zijn met een eigen bestuur. Het geheel zou onder een overkoepelend stadsbestuur vallen. Krachtens zo'n regeling zouden joden, moslims en christenen ongehinderd de voor hen heilige plaatsen kunnen be-

Teitler—Gamma

Allen Green—SYGMA

PALESTIJNSE VLUCHTELINGEN, verdreven uit hun woonplaatsen, wonen in kampen (zoals links) in de door Israël bezette gebieden en in naburige Arabische landen. Rechts: een jonge Palestijn monteert een geweer in een opleidingskamp van de PLO in Syrië.

zoeken en zich zonder enige belemmering door de gehele stad kunnen bewegen. Maar dit voorstel en ook andere voorstellen (zoals „internationalisatie” van de stad) zijn tot dusverre door beide partijen afgewezen.

De PLO

De Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO), in 1964 in oostelijk Jeruzalem opgericht, wordt door de Arabische staten en een aanzienlijk deel van de wereld daarbuiten erkend als de „enige rechtmatige vertegenwoordiger van het Palestijnse volk”. Ze vormt een soort schaduwregering voor de staat waarop de Palestijnen hopen. Ofschoon de wettigheid van deze organisatie destijds fel werd betwist, is men thans wel vrij algemeen van mening dat de PLO door de overgrote meerderheid van de Palestijnen wordt aanvaard en erkend. Zelfs gematigde Arabische burgemeesters van de westelijke oever — ook al zouden zij de voorkeur geven aan meer overleg en minder wapengekletter — beschouwen Yasser Arafat, de voorzitter van de PLO, zonder meer als hun „leider”.

Aanvankelijk beschouwd als een groep Arabische terroristen, berucht vanwege zijn vliegtuigkapingen en andere internationale terreurdaden, is de PLO de laatste jaren een tikje „achtenswaardiger” geworden. Internationale erkenning heeft geleid tot het afnemen van geweld ten behoeve van voorpaginanieuws.

Met zijn hoofdkwartier in Beiroet, vormt de PLO een overkoepelende organisatie van vele, uiteenlopende Palestijnse groeperingen. De grootste, zwaarst bewapende en best georganiseerde groepering van de guerrillabewegingen is *Al Fatah* (Verovering), een organisatie van 20.000 man onder leiding van Yasser Arafat. Een andere belangrijke groepering, linkser georiënteerd dan *Al Fatah*, is het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP), een marxistische organisatie, geleid door dr. George Habash, die verantwoordelijk is voor enkele van de meest gruwelijke Palestijnse terreurdaden.

De PLO kampt met ernstige innerlijke verdeeldheid. De conflicten — vaak uiterst heftig — tussen de guerrillastrijders van de harde lijn, de

meer gematigden en de „duiven” zijn het gevolg van uiteenlopende opvattingen over de vraag hoe met Israël af te rekenen: meningen die variëren van coëxistentie tot totale uitroeiing van de Joodse staat.

De PLO krijgt aanzienlijke financiële steun van Saoedi-Arabië en andere oliestaten. Andere krachtige medestanders zijn onder meer Syrië, Irak en Algerije. Ook hebben Palestijnse groeperingen de laatste tijd nauwe banden aangeknoopt met Libië. Men veronderstelt dat Libië op de recente Palestijns-Libische conferentie te Tripoli heeft toegezegd eventueel geleide projectielen en ander hypermodern oorlogstuig aan de Palestijnen te zullen leveren.

Momenteel bestaat er de facto een wapenstilstand tussen de PLO en koning Hoessein van Jordanië wiens Bedoeïentropen tijdens de burgeroorlog in Jordanië van 1970-1971 zo'n 5000 Palestijnse guerrilla's gedood en duizenden anderen uit het land verdreven hebben. Hoessein erkent tegenwoordig de leidende rol van de PLO, maar denkt toch nog al-

(Zie verder pagina 26)

WERELDCRISIS IN LEIDERSCHAP

---

door Raymond F. McNair

Er is een wereldomvattende crisis op het gebied van leiderschap! Waar zijn de moderne Churchills, Eisenhowers, De Gaulles of Adenauers? Waar zijn de hedendaagse Davids, Elia's, Abrahams? Waar kunnen de hedendaagse naties mannen vinden met de bekwaamheid en het karakterniveau om de teugels van het bewind over te nemen?

Problemen zonder oplossingen

Wij leven in een wereld van verbijsterende problemen — problemen waarvoor geen oplossing mogelijk schijnt. Hoe kan de wereld de verspreiding van kernwapens tegenhouden? En hoe kan de mensheid ervoor zorgen dat de voortdurend groeiende club van kernlanden niet haar zelfbeheersing verliest?

Kan de wereld een middel vinden om haar „hongerende miljoenen” — die haar „hongerende miljarden” zouden kunnen worden — te kleden en te voeden? Hoe kunnen wij de bevolkingsexplosie in toom houden?

En nu worstelen de meeste industrielanden tevergeefs met het probleem van een snel toenemende *inflatie*. Hoe kan de kwaal van deze inflatie, die bijna alle hoogontwikkelde landen teistert, worden genezen? Sommigen menen dat het reeds te laat is om een nieuwe, wereldomvattende, nachtmerrieachtige depressie af te wenden.

Maar dat is niet alles. Kan de mensheid een weg vinden om schrikwekkende gesels als kanker, hartaandoeningen en geestesziekten te voorkomen of zelfs te genezen?

Dan is er de voortdurend groeiende realiteit van misdadigheid en terrorisme — grotendeels zinloos en zonder duidelijk motief. Hoe de misdadigheid te voorkomen of althans het hoofd te bieden, is op zichzelf een kwellend probleem voor de leiders der wereld. En er zijn nog vele andere problemen: jeugdmisdadigheid, gestrande huwelijken, immoraliteit, rassenconflicten, verdoovende middelen, dronkenschap.

Dit zijn slechts enkele van de vele wereldkwalen die niet willen verdwijnen. Maar waar kunnen wij de leiders vinden om deze kolossale problemen het hoofd te bieden? Wordt de hedendaagse jeugd behoorlijk opgeleid om het roer van grote regeringen over te nemen en met succes de strijd aan te binden met deze en andere problemen waarmee de mensheid wordt geconfronteerd?

Velen geloven dat, gegeven voldoende tijd, de mens voor al zijn problemen oplossingen zal vinden. De mens is een geboren optimist. Doch maar al te vaak geloven mensen dat zij, geheel los van God, alle antwoorden hebben.

Er zijn er echter die zeggen dat de mens, met zijn huidige geaardheid, voor geen enkele van de werkelijk grote problemen een oplossing heeft. Zij twijfelen niet slechts aan 's mensen vermogen om zijn eigen problemen op te lossen zonder apocalyptische beroeringen onder de naties te weeg te brengen, maar vele van deze zelfde pessimisten twijfelen ook aan het bestaan zelf van God. Of als ze in God geloven, denken ze dat Hij ver

weg is en het aan de mens heeft overgelaten zijn eigen problemen naar zijn eigen beperkte vermogen op te lossen.

Mislukking van huis, school en kerk

Er zijn *oorzaken* voor alle gevolgen — redenen voor alles. Wat zijn enkele van de redenen voor het huidige gebrek aan leiderschap? Wij moeten een blik werpen op 1) het moderne huiselijke leven, 2) de opvoeding, 3) de godsdienst.

Kijk in de eerste plaats eens naar het moderne gezinsleven. Hoe langer hoe meer gezinnen vallen uiteen. Maar waarom? In hoge mate doordat de man en vader verzuimt de wijze leiding te geven die nodig is om het huis te besturen. Steeds meer moeders moeten de teugels van het huis overnemen wegens de afwezigheid van nalatige vaders. Het verval van het vaderschap heeft een ongunstige invloed op de hedendaagse jeugd — en zal uiteindelijk haar vermogen aantasten om de leiding te nemen in een wereld die dringend behoefte heeft aan degelijk leiderschap.

Een jongeman die grootgebracht is in een thuis waar geen vader is of waar de vader zijn leidende rol als hoofd van het gezin heeft afgestaan, zal een verbijsterde volwassene zijn, die volslagen het vermogen ontbeert om zijn door God gegeven rol als leider in het thuis van morgen te vervullen.

Kijk in de tweede plaats eens naar de opleiding van onze jeugd op scholen en colleges. De meeste hedendaagse docenten missen kennelijk het

vermogen om de leerlingen onder hun hoede de inspiratie en de antwoorden te geven waarnaar zij zoeken. Steeds meer studenten raken ongeïnteresseerd. Maar al te vaak vertellen hun leraren hen dat zij zich ermee moeten verzoenen, in een vijandige en verwarde wereld te leven met reusachtige, *onoplosbare* problemen.

Is het een wonder dat de hedendaagse studenten niet de behoorlijke opleiding krijgen die nodig is voor dynamisch leiderschap in de wereld van morgen?

Ten derde: wat doen de kerken om te voorzien in het leiderschap waaraan zo dringend behoefte zal bestaan?

Andermaal, evenals thuis en op de onderwijsinstellingen verzuimen de kerken de hedendaagse jeugd de opleiding in leiderschap te geven die haar in staat zal stellen de kwellende problemen van morgen het hoofd te bieden.

Men zou kunnen vragen: „Maar de kerken, zij die God en zijn woord kennen, zouden toch zeker in staat moeten zijn de hedendaagse jeugd de weg te wijzen?” Ja, de kerken zouden daartoe in staat moeten zijn, maar ze zijn het niet.

Waarom niet? De naakte waarheid is dat de vele honderden religieuze organisaties zelf al te verdeeld zijn om met een eensgezinde stem te spreken. Hoe zouden zij niet anderen verwarren wanneer zij zelf in verwarring verkeren?

Het ware Babel van leerstellingen, die elkaar dikwijls tegenspreken, is genoeg om iedere oprechte vragsteller volkomen te verwarren. Duizenden vragen: „Welke van deze godsdiensten is de juiste? Welke godsdienst bezit de echte waarheid? Ontlenen zij hun geloofspunten en handelingen niet aan de bijbel? Waarom kunnen ze het dan niet eens worden?”

Hoe komt het dat de kerken het zelfs niet eens kunnen worden over de

American Stock-foto

WINSTON CHURCHILL, Englands premier tijdens de oorlog, paste de principes toe van krachtig leiderschap en leidde zo zijn natie door de donkere dagen van de Tweede Wereldoorlog.

behoorlijke „morele code” die wij geacht worden te volgen?

Daardoor zien wij dat de huidige mogelijke wereldleiders thuis, op school of op de universiteit niet worden onderricht in werkelijke, positieve, dynamische leiding en — treurig om te zeggen — ook niet in de kerken. Waarom is dit zo?

Waarom zijn de fundamentele instellingen van deze wereld niet in staat met heldere stem de ware weg te wijzen die de huidige jeugd dient te volgen? Hoe komt het dat zij deze toekomstige wereldleiders de beginselen van het ware leiderschap niet kunnen bijbrengen?

De simpele waarheid is dat slechts weinigen werkelijk weten welke leiderskwaliteiten zij bij de tegenwoordige jonge mensen moeten ontwikkelen. Hoe kunnen zij onderricht geven in de juiste kwaliteiten van waar leiderschap wanneer ze deze zelf niet geleerd hebben?

De weg wijzen

De werkelijke dynamiek van leiderschap is te vinden in 's werelds meest verspreide en gelezen boek — de bijbel. Hierin alleen vindt men de werkelijke

antwoorden op de problemen van de wereld. Duurzame oplossingen van de grote problemen zijn niet neergelegd in de ongeïnspireerde geschriften van sterfelijke mensen.

Alleen in de bijbel wordt de mensheid de weg gewezen die ze volgen moet om haar leven behoorlijk te regelen. Alleen in deze bestseller kunnen ouders, leraren en godsdienstige leiders de manier leren om waar leiderschap tot ontwikkeling te brengen.

Maar sinds de wereld Gods manier, zoals in dit boek geopenbaard, heeft verworpen, blijft ze tasten en struikelt ze voort terwijl ze haar eigen door mensen ontworpen filosofieën en methoden om leiderschap bij te brengen beproeft.

De bijbel zegt ons wat voor karaktertrekken wij moeten ontwikkelen indien wij willen leren hoe wij leiders moeten zijn. Maar de wereld slaat geen acht op of negeert volkomen wat dit boek zegt.

Deze wereld ziet vaak op naar mannen die grote militaire of politieke macht over andere mensen hebben uitgeoefend, als grote leiders. „Macht maakt recht!” denken zij. Maar waren mannen als Hitler, Napoleon, Karel de Grote en Alexander de Grote werkelijk grote mannen in Gods ogen?

Mannen werden vaak „groot” genoemd als ze veroveraars waren van grote gebieden. Veel van 's werelds „groten” waren slachters van duizenden en zelfs miljoenen mensen.

Maar wat is het ware criterium van grootheid? Het is hoog tijd dat we naar de bijbelse openbaring kijken om te zien wat volgens God de karaktertrekken zijn die wij in ons zelf moeten ontwikkelen en onze kinderen bijbrengen.

God vrezen

Bijna drieduizend jaar geleden zalfde God tot koning over Israël een man
(Zie verder pagina 27)

ENERGIE VOOR MORGEN

door Robert A. Ginskey

Naarmate de energieprijzen omhoog gaan en de energiereserves slinken, wordt het voor de industrielanden in de wereld een steeds dwingender noodzaak om te zien naar nieuwe bronnen van energie waarvan onze moderne maatschappij zo afhankelijk is. Zonnewarmte, windenergie, vuilverbranding, alcohol en methaangas — allemaal hebben zij hun nadelen.

Een energiebron die voor de toekomst in overweging wordt genomen, is de geothermische energie.

Ongeveer 30.000 meter diep onder het aardoppervlak bevindt zich een hete vloeibare massa, de magma. Opsommige plaatsen ligt de magma betrekkelijk dicht onder de oppervlakte. In zo'n geothermisch veld wordt het water dat in rotspleten dicht onder het aardoppervlak is opgesloten, zó sterk door de magma verhit dat er heet water en stoom ontstaan die via breuken in de aardlaag naar de oppervlakte kunnen ontsnappen. Meestal staat deze stoom onder aanzienlijke druk en wanneer men een dergelijk heet-waterreservoir aanboort, kan de stoom voor de aandrijving van turbines worden gebruikt.

Geothermische energie is eigenlijk niets nieuws. Tweeduizend jaar geleden maakten Romeinse geschriften al melding van een stoomveld ten westen van het huidige Florence. Tegenwoordig wordt in Italië circa 4 miljoen kilowatt geothermische elektriciteit geproduceerd. Nieuw-Zeeland bezit een geothermische centrale die 200.000 kilowatt stroom levert. Rusland, Japan en IJsland maken ook gebruik van geothermische energie. In Mexico is bij Cerro Prieto al sinds 1973 een dergelijke centrale van 75.000 kilowatt in bedrijf. Op de Filippijnen, in Chili, Tsjecho-Slowakije, Hongarije, El Salvador, Turkije en Nicaragua is men op het ogenblik druk bezig de mogelijkheid van de ontwikkeling van eigen geothermische energiebronnen te bestuderen.

In de VS staat ongeveer 140 km ten noorden van San Francisco de grootste geothermische installatie van de wereld. Deze centrale levert bijna een miljoen kilowatt elektrische stroom en die capaciteit kan nog tot het dubbele worden opgevoerd.

Daar de brandstof voor de geothermi-

sche energie kosteloos door de natuur wordt geleverd, zijn de enige kosten die voor de omzetting in elektriciteit gemaakt moeten worden, die van het aftappen van de stoom en het onderhoud van de centrale. De bedrijfskosten liggen dan ook belangrijk beneden die van centrales die met kernenergie, kolen of stookolie werken.

Elke 100.000 kw elektriciteit uit geothermische energie betekent een besparing van een miljoen vaten olie per jaar. Als de centrale twee miljoen kw gaat leveren, kunnen jaarlijks zo'n 20 miljoen vaten olie worden bespaard hetgeen neerkomt op een kostenbesparing van een miljard gulden.

Geothermische energie heeft echter wel enkele nadelen. Eén ervan is dat er zelden zuivere stoom uit de aardkorst komt; meestal is het warm water, dat minder bruikbaar, minder zuiver en daarom veel minder voordelig is dan stoom. Bovendien hebben bijna alle geothermische bronnen in de wereld als bijverschijnsel een misselijk makende stank van zwavelwaterstof. Dicht bij woongebieden, moet men speciale installaties bouwen om deze stank te bestrijden.

Afgezien van deze bezwaren heeft geothermische energie veel voordelen. In tegenstelling tot centrales die met kolen, olie of aardgas worden gestookt, stoten deze centrales geen luchtvervuilende en smogveroorzakende verbrandingsproducten uit. Ook hebben zij geen nog lang gevaarlijk blijvende afvalproducten zoals de kerncentrales.

De stoomreserves voor geothermische centrales blijken vrijwel onuitputtelijk te zijn. Anders dan bij hydro-elektrische krachtcentrales hoeven voor geothermische centrales ook geen rivieren te worden afgedamd. De gecondenseerde stoom van zo'n centrale kan in het koelsysteem worden opgevangen en ondergronds weer in het stoomreservoir worden teruggevoerd.

Geothermische energie zal niet in de totale energiebehoefte van de industriële wereld kunnen voorzien, maar in een wereld met een toenemende vraag naar energie, zal zij ongetwijfeld een belangrijke bijdrage blijven leveren aan de energievoorziening van de wereld van morgen. □

Foto's Hendrickson — Plain Truth

STOOM VANUIT DE AARDE sist op uit de talrijke spleten in de heuvels ongeveer 140 km ten noorden van San Francisco. Een reservoir met afgetapte stoom (kader, links) vormt de eerste stap in het aanwenden van geothermische energie. Geïsoleerde pijpen (kader, midden) leveren stoom aan de turbinegenerator van de „Geysers Power Plant“, die zorgdraagt voor de productie en verspreiding van elektriciteit (kader, rechts).

ZO KUNT U EEN OVERWINNAAR ZIJN

Waarom kunnen wij niet met meer succes volgens Gods normen leven? Waarom struikelen en vallen wij van tijd tot tijd? Dit artikel laat zien hoe u uw zwakheden te boven kunt komen.

door Herbert W. Armstrong

HEEFT U een bepaalde „gewoon-tezonde” — een zwakheid, waarvan misschien niemand anders afweet en die u niet de baas kunt worden?

Heeft verleiding ooit uw pad gekruist, heeft u ermee geworsteld, om even later tot het berouwvolle bewustzijn te komen dat u gestruikeld bent, en de verleiding niet overwonnen heeft?

Of misschien worstelt u met de een of andere gewoonte die u als haar slaaf gevangenhoudt.

Alleen de overwinnaars

Dit is een ernstige zaak. Wij moeten deze zonden, gewoonten en onverwachte verleidingen te boven komen als wij verwachten het Koninkrijk binnen te gaan en eeuwig leven te erven.

„Wie overwint”, zegt Jezus, „hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon” (Openb. 3:21).

„En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf” (Openb. 2:26-27). Velen, ook al hebben zij het ware evangelie gehoord, hebben nooit een bewuste, overtuigende kennis van de waarheid ontvangen. Dit is niet de tijd dat God hen roept.

Maar God roept nu enkelen tot een leven van afzondering — tot een nieuw en ander leven, een leven ge-

vuld met en geleid door zijn Geest — opdat zij geheel en al van zonde gereinigd mogen worden en in genade en kennis mogen toenemen, om zodoende voor een positie van grote verantwoordelijkheid voorbereid, getraind en geschikt gemaakt te worden — als koning of priester — in Gods koninkrijk. En het zijn alleen degenen die gedurende dit leven geschikt gemaakt worden door training, door te overwinnen en door geestelijke ontwikkeling en groei, die met Christus zullen regeren. Bestudeer maar eens de gelijkenis van de ponden in Lukas 19:11-27.

Het christelijk leven is dus een nieuw en ander leven — een leven van overwinnen. Zonde moet met wortel en tak uit ons leven gerukt worden. Wij moeten rechtvaardig en heilig gemaakt worden.

Waarom wij struikelen en vallen

Hoe komt het dan dat zovelen van ons herhaaldelijk struikelen en vallen? Ja, zelfs degenen die werkelijk streven, worstelen en zelfs bidden om de een of andere slechte gewoonte te overwinnen? Waarom?

Laten we eerst eens een deel van Paulus' brief aan de Filippensen bekijken.

„En één te zijn met Hem, niet met mijn eigen gerechtigheid op grond van de wet, maar met de gerechtigheid die verkregen wordt door het geloof in Christus, de gerechtigheid die

van God komt en steunt op het geloof” (Filipp. 3:9, Willibrord-vert).

Ziet u, het gaat niet om onze, maar om Gods gerechtigheid.

David schreef onder inspiratie: „Al uw geboden zijn gerechtigheid” (Ps 119:172). En de liefde is de vervulling van de wet (Rom. 13:10).

Het soort liefde dat vereist wordt

Teveel mensen die de geboden willen onderhouden worstelen maar door, terwijl ze steeds maar trachten de geboden uit eigen kracht te onderhouden, denkende dat het hun eigen persoonlijke menselijke liefde is die de wet vervult.

Teveel „gebodenonderhouders” zijn alleen maar bekeerd tot het argument dat men Gods geboden moet onderhouden, en hebben nooit echt en duidelijk echte bekering ervaren.

Geen wonder dat zovelen herhaaldelijk ontmoedigd worden en ermee willen ophouden.

Wij hebben niet eens het soort liefde dat Gods wet vervult en ons rechtvaardig maakt. Liefde komt van God, want God is liefde. En het vereist „de liefde Gods in onze harten uitgestort door de heilige Geest” (Rom. 5:5) om de wet te vervullen, ons onderhouders van de geboden te maken en ons Gods gerechtigheid te geven.

De wet is geestelijk (Rom. 7:14). Wij zijn vleeselijk. Het vereist dan ook

een geestelijke liefde om een geestelijke wet te vervullen. De heilige Geest in ons is niets anders dan Gods wet in werking. En omdat alleen God ons de liefde kan schenken die ons rechtschapen maakt, is het Gods gerechtigheid — niet de onze.

Hoe u geloof krijgt

Maar hoe ontvangen wij deze liefde? Kijk nog eens naar het hierboven aangehaalde vers: „... gerechtigheid die van God komt en steunt op het geloof”

Het komt dus door het geloof. Het schijnt echter dat de meeste mensen denken dat het geloof waardoor wij alles moeten ontvangen dat God ons geeft, iets is dat wij zélf moeten aankweken en voortbrengen door de een of andere grote inspanning. Kunnen we niet inzien dat als wij zelf het geloof konden opbrengen dat al het andere voortbrengt, wij zélf onze verlossing zouden kunnen verdienen door onze werken? Dat soort gerechtigheid zou alleen maar als een bezoedeld kleed in Gods ogen zijn.

Probeer niet langer om zélf geloof op te brengen. U heeft geen geloof. Het hierboven aangehaalde vers spreekt alleen over „Het geloof van Christus” zoals het oorspronkelijke Grieks meer letterlijk vertaald kan worden. Niet uw geloof, maar het geloof van Christus. Jesus had echt geloof. Hij deed wonderen. En Hij verrees uit de doden — Hij leeft.

Dit is het geheim. Hij geeft — verleent — zijn sterk geloof aan u en aan mij. Ja, zelfs geloof is een geschenk van God — een van de geestelijke gaven (Ef. 2:8 en 1 Cor. 12:9).

Hoe kunnen we dan ons geloof versterken? Door ons aan God over te geven en onze verlangens, voorneemens en wil aan Hem te onderwerpen, door God om meer geloof in echt, vurig, volhoudend gebed te vragen en te vertrouwen dat Hij het geven zal.

Waarom wij niet van de zonde bevrijd zijn

God belooft ons in zijn Woord: „Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij er tegen bestand zijt” (1 Cor. 10:13).

Maar leek het niet vaak — in uw ervaring — dat God deze belofte niet hield? Verzoeking deed zich voor. U heeft geworsteld, zelfs gebeden, maar u werd toch nog overmeesterd en u vond de uitkomst niet. Wat is er dan verkeerd gegaan?

Jezus zei: „Ik zal u geenszins verlaten”. „Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.” God belooft in zijn Woord: „De zonde zal over u geen heerschappij voeren”. Maar heeft u niet ondervonden dat de zonde u wél overheerste en in slavernij hield? Heeft u haar niet wanhopig bevochten — om toch weer te falen?

Hoe u geloof moet toepassen en gebruiken

Hoe komt dat? Wat is er verkeerd gegaan? Eenvoudig dat wij niet wisten hoe we het geloof dat God ons belooft, moeten ontvangen, toepassen en gebruiken.

In de eerste plaats moeten we zélf iets doen. Sommigen gaan naar het ene uiterste en proberen het allemaal zelf te doen. Anderen zwaaien naar het andere uiterste over, smeken God, doen zelf weinig moeite en verwachten dat Hij alles zal doen.

Jakobus zegt: „Onderwerpt u dus aan God, maar biedt weerstand aan de duivel; dan zal hij van u vlieden” (Jak. 4:7).

Onderwerpt u! Biedt weerstand! Dat vereist inspanning.

Petrus zegt dat wij ons moeten vernederen, al onze zorgen op God moeten werpen en nuchter en waakzaam moeten blijven, omdat de duivel rondgaat en naar de gelegenheid uitziet, ons te verleiden wanneer we niet op onze hoede zijn: „Wederstaat hem, vast in het geloof” (1 Petr. 5:6-9). Wij moeten Satan weerstaan, en dit doen in het geloof van Christus — maar hoe?

De sleutel tot dit alles is: „Wees waakzaam”. Wees op uw hoede! Wees altijd op de uitkijk! Wees voorbereid! Hierin falen we. Het vereist onophoudelijke, voortdurende, waakzame inspanning — zonder ooit te verslappen.

Als wij zelf geen moeite doen, kunnen we nooit overwinnaars zijn. Maar als wij de kracht hadden om alles zelf te doen, dan zouden we God niet nodig hebben. Zodoende vereist het onze inspanning — onze voortdu-

rende, wakende, nimmer verslappende inspanning — versterkt door de heilige Geest!

Jakobus gaat verder: „Nadert tot God, en Hij zal tot u naderen” (Jak. 4:8). Wanneer verleiding zich voordoet zijn we te ver van God verwijderd en we zijn dan niet in staat om plotseling, op het ogenblik zelf, dicht genoeg tot God te komen om de hulp en de uitkomst die we nodig hebben.

Het vereist soms tijd om dicht tot God te komen — tot dat intieme contact met Hem zodat we tot Hem kunnen naderen voor de kracht die we zo plotseling nodig hebben. Met andere woorden, toen de verleiding zich onverwachts voordeed, waren we niet op onze hoede — zonder gebedscontact met God — niet in geestelijke training.

U ging een tweegevecht met Satan aan. U probeerde met hem te worstelen, maar u was niet in training — niet in geestelijke conditie.

Stelt u zich eens voor dat een bokser zich plotseling, ongetraind en onvoorbereid, in de ring zou bevinden voor een wedstrijd met de wereldkampioen zwaargewicht. Dacht u dat er zo iemand bestond die onder dergelijke omstandigheden kon winnen? Hoeveel sterker is Satan vergeleken met ons. Kan een hardloper een goede prestatie leveren en een wedstrijd winnen, tenzij hij voortdurend oefent, en zich tot in de puntjes op de wedstrijd voorbereidt — tenzij hij in conditie is als de wedstrijd plaatsvindt?

Wij kunnen deze geestelijke veldslagen evenmin winnen als wij niet in geestelijke conditietraining zijn. Alle geestelijke kracht en sterkte moet van God komen. Wij kunnen deze kracht van God alleen in ons opnemen, als wij contact met Hem hebben — dicht bij Hem zijn — in verbinding met Hem.

Als u dat niet bent en de verleiding u plotseling overvalt — hoe vurig u dan ook probeert, of tot God om hulp roept — u bent eenvoudig te ver van hem verwijderd om hulp te krijgen.

Als wij dicht tot God naderen en dan dicht bij Hem blijven, zal ons probleem opgelost worden. Dan zullen we het geloof krijgen en voortdurend met zijn Geest vervuld worden, met Gods kracht om te overwinnen. □

AMERIKA'S DEUR

(Vervolg van pagina 6)

door de Inlichtingendienst werd ver-
gaard en dat de Carter-administratie
eveneens niet wenste te publiceren:
commando-elementen van een Sov-
jetbrigade hebben hun entree in
Cuba gemaakt. Daarenboven bevin-
den zich minstens 2000 man aan mi-
litair Sovjetpersoneel op het eiland.
Volgens sommigen zou hun aantal
zelfs 6000 man bedragen.

„Terwijl de versterking van de Cu-
baanse belangen van de Sovjets in
het Caribische gebied door president
Carter ofwel wordt genegeerd, ofwel
over het hoofd gezien,” aldus de co-
lumnisten Roland Evans en Robert
Novak, „wordt de betekenis ervan
terdege begrepen door zijn eigen ana-
lytici van de nationale veiligheid en
in de inlichtingensector: Midden-
Amerika is bezig rood te worden. Er
bestaat alleen onzekerheid over het
tijdstip, niet over het eindresultaat —
tenzij er een ommekeer komt in de
politiek der VS.

Om nauwkeurig te zijn, de be-
kwaamste adviseurs van de president
twifelen er niet aan dat het Sandi-
nistische regiem vandaag of morgen
openlijk communistisch zal zijn. De
hartelijkheid welke Managua mo-
menteel ten toon spreidt, is te verge-
lijken met de glimlachjes van Fidel
Castro in 1959, d.w.z. een poging om
Uncle Sam in slaap te sussen alv-
rens kleur te bekennen.

Evenmin bestaat er twijfel over het
volgende agendapunt: uitbreiding
van de Sovjet-Cubaanse opmars naar
El Salvador, Guatemala en Hondur-
as, en wel in een niet gedefinieerd,
maar vermoedelijk tamelijk lang
tijdsbestek. Maar hoe langzaam ook,
de Middenamerikaanse dominoste-
nen zijn bezig om te vallen.”

De Cubaanse regering is erg sluw
geweest bij het maskeren van haar
verreikende invloed op het omverwer-
pen van regeringen; zij wilde immers
niet openlijk Washington tegen zich
in het harnas jagen. Havana hoopt
nog steeds op nauwere economische
banden met Washington, in het bij-
zonder op het opheffen van het Ame-
rikaanse handelsembargo. (Dit em-
bargo werd twee decennia geleden in-

gesteld nadat Castro zich in Cuba
Amerikaanse eigendommen had toe-
geëigend.)

In het geval van Nicaragua, ver-
zond Cuba met vliegtuigen van de
Panamese luchtmacht zendingen
Russische AK-47 geweren, machine-
geweren, mortieren en luchtafweer-
geschut naar de Sandinistische ver-
zamelpunten in Costa Rica.

Zullen ook de eilanden vallen?

Amerikaanse autoriteiten vrezen dat
als de zogenaamde dominotheorie in
Midden-Amerika opgeld gaat doen,
de omwenteling zich zal uitbreiden
over de kleine onafhankelijke eiland-
jes van de Caribische Zee.

Veel van deze kleine, maar niette-
min overbevolkte ministaatjes zijn
rijp voor revolutionaire omwentelin-
gen. Bijna alle worden ze geconfron-
teerd met een weinig rooskleurige
toekomst en met toenemende werk-
loosheid. Het wegtrekken van de
Britten, in de afgelopen tien jaren,
heeft daar waar eens nauwe banden
met de koloniale mogendheid beston-
den, een machtsvacuüm achtergela-
ten. Wat Cuba betreft, dat is maar al
te graag bereid het op te vullen.

De bezorgdheid van Washington
voor de eilandketen in de Oostcarib-
ische Zee wortelt in de coup van 13
maart die de regering van Grenada
omverwierp en een op eigen houtje
uitgeroepen links-radicaal regiem
aan de macht bracht in die kleine re-
publiek met een bevolking van
slechts 106.000 mensen.

Grenada's nieuwe regering wijst er
met klem op dat zij noch communis-
tisch, noch een Cubaanse satelliet is.
Maar in een stap die het Witte Huis
en het Ministerie van Buitenlandse
Zaken de koude rillingen bezorgde,
wendde het zich onmiddellijk tot Ha-
vana om wapens, militaire adviseurs
en andere hulp.

Sedertdien heeft een van het ene
eiland op het andere overslaande
rimpeling andere linkse groeperingen
in het gehele Caribische gebied
geïnspireerd tot stakingen, demon-
straties en andere confrontaties met
de overheid.

De toenemende onrust doet zowel
in Washington als in veel van de gro-
tere landen van het Caribische ge-
bied de vrees opkomen dat wat zich

in Grenada afspeelde zich zou kun-
nen herhalen in Dominica (bevolking
78.000), Antigua (70.000), St. Lucia
(120.000) en St. Vincent (112.000).

„Probleemringen”

Het gerommel in het oostelijke deel
van de Caribische Zee — gepaard
met moeilijkheden in Midden-Ame-
rika — geeft de Amerikaanse autori-
teiten reden tot toenemende bezorgd-
heid over wat door sommigen wordt
aangeduid als „concentrische pro-
bleemringen”.

Hiermede wordt bedoeld dat de
moeilijkheden aan beide zijden van
de Caribische Zee — wegens de over-
heersende Amerikaanse invloed wel-
eens een „Amerikaans meer” ge-
noemd — in schokgolven zouden
kunnen uitrimpelen naar andere gro-
te landen zoals Jamaïca, Haïti en de
Dominicaanse Republiek.

In het licht van de omschrijvingen
van het Midden-Oosten en zuidelijk
Azië als een „crisisboog”, merkte een
autoriteit op: „Er is geen eiland in de
Caribische Zee dat binnen vijf jaar
niet de kant van Grenada op zou kun-
nen gaan. Als je Midden-Amerika
als het westelijke en de miniaten als
het oostelijke punt neemt, zou je kun-
nen zeggen dat Amerika het poten-
tieel voor een „crisiscirkel” vlak voor
zijn deur heeft.”

Ook is denkbaar dat de onrust zich
naar de noordelijke en zuidelijke de-
len van het Caribische bekken uit-
breidt, om zich uit te strekken over
Mexico en Venezuela, twee onmisba-
re oliebronnen voor de VS.

Zo schrijft Robert Moss in de Lon-
dense *Daily Telegraph*: „De kansen
op een domino-effect van de revolutie
in Nicaragua zijn veel groter dan die
welke in een (recent) rapport van de
CIA werden geanalyseerd. De twee
Cubaanse doelen die nu in dit gebied
voorrang hebben, zijn Mexico met
zijn uitgestrekte oliereserves en
Jamaïca, waar zich nu een bittere po-
litieke strijd afspeelt tussen de in toe-
nemende mate pro-Castro gezinde
regering van Michael Manley en de
socialistische oppositie.”

De columnist Marquis Childs,
wiens beschouwingen in vele bladen
verschijnen, voegt daar een bijzonder
verkillende noot aan toe met betrek-
king tot de potentiële gevolgen voor

Mexico: „In het allerergste geval zal er in het hart van het Middenamerikaanse schiereiland een bolwerk van dictatoriaal communisme bestaan. Dit is bijzonder zorgelijk voor Mexico, dat al genoeg heeft aan zijn eigen problemen van armoede en terrorisme. Guatemala heeft een lange en vaak slecht afgebakende grens met Mexico's zuidelijke provincie Chiapas, en bevindt zich in de nabijheid van Mexico's in snelle ontwikkeling verkerende olievelden.”

Toen hij zich in ballingschap begaf, waarschuwde de afgezette sterke man van Nicaragua, Anastasio Somoza, dat communistische opstandelingen zich binnen weinige jaren „aan de Rio Grande” — de grens tussen de VS en Mexico — zouden kunnen bevinden.

De uitwerking die een communistische revolutie in Mexico op de sociale structuur van de VS zou kunnen hebben is verbijsterend. De miljoenen illegale vreemdelingen die nu in de VS zijn „ondergedoken” zouden versterking ontvangen van miljoenen anderen (mogelijk zelfs tientallen miljoenen) die daar politiek asiel zouden zoeken!

Verdwijnende Kanaalzone

Gezien deze verontrustende gebeurtenissen in het door twisten verscheurde Caribische bekken, is er voor de VS geen ongunstiger tijdstip denkbaar om afstand te doen van de volledige controle over het Panamakanaal, de levenslijn van de Amerikaanse overzeese handel.

Dat neemt niet weg dat „T-Dag” — 1 oktober 1979 — nu vlak voor de deur staat (en op het moment waarop u dit leest mogelijk al tot het verleden behoort). Het is de dag waarop de door de VS beheerde Kanaalzone zou ophouden te bestaan, en waarop het 1400 vierkante kilometer beslaande gebied officieel zou worden *overgedragen* aan de Republiek Panama. (De T van T-Dag staat voor „Turn over”.)

Het kanaal zelf, dat midden door de voormalige Amerikaanse zone loopt, is bedoeld om tot het einde van deze eeuw gezamenlijk door beide landen te worden geëxploiteerd en verdedigd, waarna Panama de volledige controle zal verwerven. Maar de

CARIBISCHE KNELPUNTEN: de door marxisten beheerste revolutie in Nicaragua (1) kan overslaan op het naburige Honduras, El Salvador en Guatemala. Eerder dit jaar nam een linkse regering in het oost-Caribische gebied de leiding over van het eiland Grenada (2) en vroeg direct hulp aan Cuba. Een nieuwe regering op St. Lucia (3) raakt ook in de invloedssfeer van Havana. Per 1 okt. 1979 doen de VS afstand van hun soevereine rechten over het Panamakanaal.

sleuteldatum is 1 oktober. Op die dag neemt Panama de volle soevereine rechten op zich over de strategisch belangrijkste door mensenhanden aangelegde waterweg van de gehele wereld. Van dat moment af worden de VS in feite niet meer dan een gewone concessionair, met beperkte rechten en privileges. (Zie voor het volledige verhaal over de betekenis van het Panamakanaal voor de economische veiligheid van de VS en de gehele westerse wereld het artikel „Kanaalzone opgeven? Amerika's strategische overgave” in *De Echte Waarheid* van september/oktober 1977.)

In de praktijk heeft Panama al sedert 1 april van dit jaar de soevereiniteit over de zone en het kanaal in handen, toen de verleden jaar door president Carter getekende en met twee stemmen meerderheid door de Amerikaanse Senaat aangenomen Panamakanaal-verdragen tot 's lands wet werden verheven. Er bestaat echter officieel een wachtperiode van zes maanden. Vandaar T-dag op 1 oktober.

Gedurende deze zes maanden moest het Huis van Afgevaardigden, door de Amerikaanse grondwet be-

last met de verantwoordelijkheid voor het afstaan van Amerikaanse eigendommen, de „inleidende wetgeving” tot stand brengen om de verdragen te doen nakomen en zowel de fondsen als de technische middelen te verschaffen voor het op touw zetten van nieuwe procedures die na het in werking treden van het verdrag op gang moesten worden gebracht — zoals de overdracht van de Amerikaanse bases en uitrusting aan Panama en de instelling van een gemengde Amerikaans-Panamese commissie om het kanaal tussen 1 oktober en het einde van de eeuw (wanneer er definitief een einde komt aan de Amerikaanse verantwoordelijkheid) in bedrijf te houden.

Maar op het moment waarop deze regelen geschreven worden, maakt het Huis nog steeds bezwaren tegen enkele zeer belangrijke elementen van de voorbereidende wetgeving.

Zo zijn de leden van het Huis er bijvoorbeeld achtergekomen dat de kosten van overdracht van de eigendommen in de Kanaalzone en de te verwachten toekomstige kosten van de nieuwe regeling voor de VS aanmerkelijk hoger zullen blijken dan aanvankelijk verwacht werd. Volgens

de laatste schatting zal de Amerikaanse belastingbetaler op het moment waarop het kanaal aan Panama wordt overgedragen minstens 350 miljoen dollar op tafel moeten leggen; en dat bedrag kon wel eens tot een miljard dollar stijgen!

Maar waar het ingewikkelde proces met zoveel onzekerheden gepaard gaat, en omdat Panama's verder dan het verdrag reikende eisen vrijwel dagelijks toenemen, kunnen de werkelijke kosten veel hoger uitvallen. Een dergenen die al lange tijd tegen de nieuwe kanaalverdragen gekant is, schat dat de Amerikaanse schatkist tegen het einde van het 20-jarige verdrag zo'n vier miljard dollar lichter zal zijn geworden.

Boze volksvertegenwoordigers uitent de beschuldiging dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken de senatoren opzettelijk heeft misleid over de kosten die aan de naleving van het verdrag verbonden zijn. Ten bewijze hiervan halen zij de verklaring aan die Cyrus Vance in 1978 voor de senaatscommissie voor buitenlandse betrekkingen aflegde, en waarin hij zonder omwegen zei: „De verdragen maken geen nieuwe financiële toewijzingen nodig en evenmin verzwaren zij de lasten die op de Amerikaanse belastingbetaler drukken”.

Nu T-dag om de hoek komt kijken — mogelijk behoort hij al tot het verleden wanneer u dit artikel leest — is het zeker niet het ogenblik voor het Amerikaanse Congres om „ieder dubbeltje om te draaien”. Dat had verleden jaar tijdens het senaatsdebat over de nieuwe verdragen moeten gebeuren.

Wat gaat er gebeuren als T-dag aanbreekt zonder dat de wetgeving om het verdrag in werking te doen treden is voltooid? Op dit moment schijnt niemand daar een antwoord op te kunnen geven. Maar één ding is zeker: als de datum aanbreekt zonder dat de VS het beheer over de zone uit handen geven, zullen er ernstige moeilijkheden ontstaan! Dan zal „T-Day” uit kunnen lopen op „Trouble Day”!

De Panamese sterke man Omar Torrijos heeft daar speciaal voor gewaarschuwd. Gevraagd welke alternatieven er voor Panama zouden zijn als de VS het verdrag niet zouden na-

leven, antwoordde Torrijos dat een dergelijk falen naar zijn mening een einde zou maken aan het nu van kracht zijnde verdrag van 1903. „Als zij hier komen om een nieuw verdrag te schenden, dan bestaat er geen verdrag meer”, voegde Torrijos eraan toe. „We zouden dan, zonder enig beginsel van internationaal recht te schenden, de Amerikanen van het kanaal kunnen verdringen.”

Zelfs als alles goed gaat en de le oktober vreedzaam verloopt, zal het zonder twijfel een mijlpaal betekenen voor Amerika's snelle afgang. Duizenden jubelende Panamezen zullen dan over de grens het voormalige Amerikaanse gebied binnenstromen.

Valkuilen in het verdrag

De nieuwe verdragen met Panama vormen slechts het begin van de moeilijkheden der VS op de landengte. De verdragen zijn vol dubbelzinnigheden en zij zullen in de toekomst zeker wrijvingen veroorzaken. „Dubbele soevereiniteiten”, in het bijzonder tussen zulke ongelijke partijen, werken zelden. Van nu af aan zullen onnozele meningsverschillen worden opgeblazen tot ernstige conflicten.

„Het simpele feit is dat conflicten met de VS — zelfs heftige conflicten — nu eenmaal in de structuur van de Panamese geschiedenis ingebouwd zijn”, zegt de Latijns-Amerika-deskundige Marc Falsaff. „Alleen de volledige overgave van het kanaal door de VS zal op den duur voldoende blijken.”

Zo claimen de VS bijvoorbeeld dat het nieuwe verdrag hun het recht geeft het kanaal zonodig eenzijdig te verdedigen. Maar Panama beweert dat een actie als deze de Panamese soevereiniteit zou aantasten. Het zaad van heftige verdeeldheid is dus reeds gezaaid.

Hoewel Panama niet communistisch is, deed het tijdens de revolutie in Nicaragua handjeplak met Cuba. Zonder twijfel zal de communistische vloedgolf eenmaal ook Panama zelf overspoelen. Wat dan?

„Het gebied van de Caribische Golf is hard op weg een rode binnenzee te worden”, verklaarde Donald M. Dozer in 1977 aan *De Echte Waarheid*. „Het lot van het kanaal hangt af van de verdediging van de

Kanaalzone door de VS. En van het lot van het kanaal is de veiligheid van de wereldzeewegen en het lot van het gehele gebied rond de Caribische Golf afhankelijk. Van deze factoren hangen de overleving van de VS als een vrije en onafhankelijke natie en de veiligheid en het welzijn van de Amerikaanse continenten af.”

Trouwe lezers van *De Echte Waarheid* die eveneens het boek *The United States and British Commonwealth in Prophecy* hebben gelezen, weten dat de VS, Groot-Brittannië en de Engelssprekende landen van het Gemenebest de eindtijd-ontvangers van de geboorterechtbelofte van nationale grootheid waren, die door de almachtige God aan de patriarch Abraham werd geschonken.

Bij het preciseren van de details van deze belofte zei God tegen Abraham: „Ik zal u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen” (Gen. 22:17). De Lutherse vertaling verwoordt het in het meervoud: „En uw zaad zal de poorten zijner vijanden bezitten”.

De „poorten” van vijandige naties zijn de strategische land- en zeepoorten die toegang geven tot deze naties of het vertrek eruit mogelijk maken. Bij hun opkomst tot wereldmachten kwamen Groot-Brittannië en Amerika in het bezit van vrijwel elke belangrijke land- en zeepoort ter wereld. Maar tegenwoordig zijn de meeste daarvan, zoals het Suezkanaal, Aden en Singapore verloren gegaan bij het ondergaan van Britannië's zon, en nu is dat land ineengeschrompeld tot het „kleine Engeland”.

Amerika's Panamakanaal staat als volgende op het verlieslijstje.

„Omgeven door vijanden”

De Nicaraguaanse revolutie en de op handen zijnde T-Dag voor de Kanaalzone vormen slechts het begin van grote rampen voor de VS in hun eigen „voortuintje”.

In een artikel in *El Mercurio*, de invloedrijkste krant van Chili, schreef Guillermo Martinez: „De Verenigde Staten zullen weldra omringd zijn door zichtbare en actieve

vijanden, met als enige uitzondering Canada”.

Maar ook over het laatste deel van deze voorspelling heeft men zo zijn gedachten. Het moge waar zijn dat Canada zelf nooit een vijand zal zijn, maar de regering van de Franssprekende provincie Quebec dreigt de federatie te verbreken. Voorjaar 1980 zal daarover in Quebec een referendum worden gehouden.

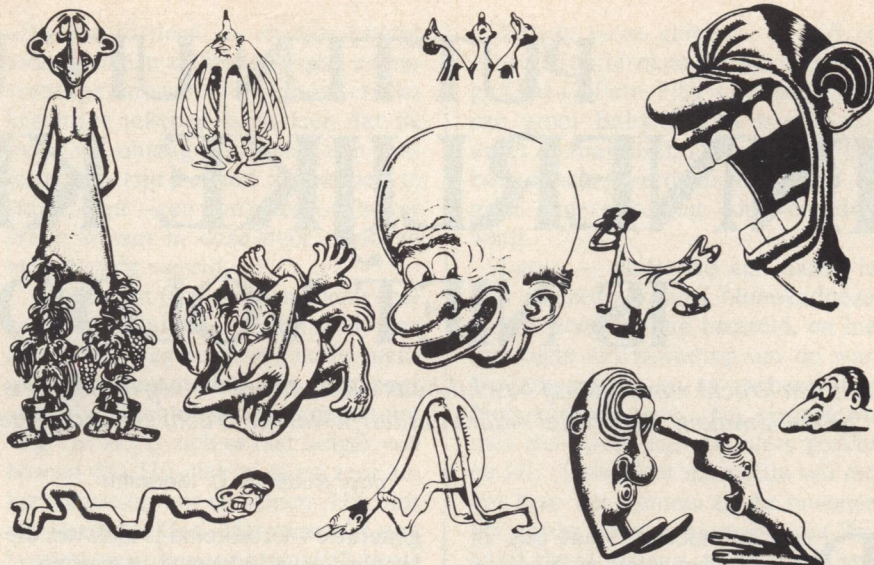
Westerse inlichtingexperts maken zich ernstig zorgen over de politieke radicalisering van de provincie als de beweging voor nationale onafhankelijkheid van Quebec succes mocht hebben. Zij vrezen dat de gemeenschappelijke Noord Amerikaanse defensie (van Canada en de VS) er ernstig door aangetast zou kunnen worden. (Voor de waarschijnlijke uitwerking van een onafhankelijk Quebec op de veiligheid van de VS lezen men het desbetreffende artikel van Gene H. Hogberg in *De Echte Waarheid* van juni 1978 getiteld: „Canada's eenheid ernstig bedreigd”.)

God is bezig de vestingwallen en bolwerken die de Amerikaanse natie in haar hele historie beschermd hebben, een voor een weg te nemen!

Tijd van bestraffing op komst

Wat zegt God zal er de komende maanden en jaren met de VS — een gedeelte van het „gezalfde” verbondsvolk der huidige Israëlieten — gebeuren? Lees dat eens na in Psalm 89:39-44: „Toch hebt Gij verstoten en versmaad, Gij zijt verbolgen geweest op uw gezalfde; het verbond met uw knecht hebt Gij te niet gedaan, zijn kroon ter aarde toe ontwid; al zijn muren hebt Gij verbroken, zijn vestingen tot een puinhoop gemaakt; allen die op de weg voorbijgingen, plunderden hem, hij werd een smaad voor zijn naburen; Gij hebt de rechterhand van zijn tegenstanders verhoogd, Gij hebt al zijn vijanden verheugd; ook hebt Gij de scherpte van zijn zwaard omgewend, en hem niet doen stand houden in de krijg”.

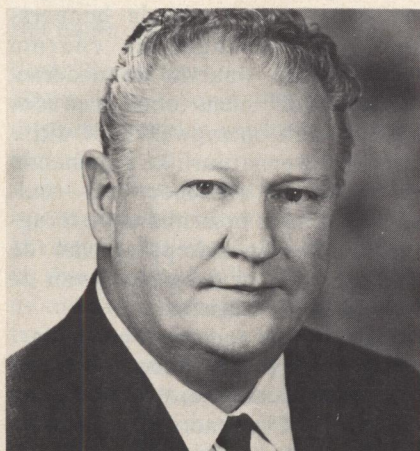
De rest van deze psalm onthult dat „God zich niet voortdurend zal verbergen”, en dat Hij na een tijd van nationale bestraffing en gevangenschap zijn volk weer zal verlossen. Dat is het goede nieuws achter en voorbij het kwade. □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)
in Portland en Vancouver de dienst te leiden.

Vooraf gedurende deze moeilijke jaren werd de Kerk in dat gebied behouden door de loyaliteit, toewijding en volharding van Basil Wolverton.

Hij was een landelijk bekend kunstenaar — geen predikant. Maar hij leidde die kudden, hield hen bij elkaar en hield bijbelstudies totdat de studenten van Ambassador College tot dienaar opgeleid waren. Zonder hem zouden deze gemeenten gaandeweg verdwenen zijn, nog voordat ze werkelijk goed van de grond waren gekomen.

Toen Ambassador College eenmaal goed functioneerde, schreef de heer Wolverton het enige boek met bijbelverhalen voor kinderen dat wij ooit uitgegeven hebben. Het is op een

unieke wijze geschreven en door hemzelf geïllustreerd.

Deze bijbelverhalen verschenen gedurende lange tijd elke maand in *The Plain Truth*. Tenslotte verschenen ze in boekvorm.

Als eerbewijs aan Basil Wolverton heb ik nu opdracht gegeven voor een heruitgave van dit boek. Ik heb op dit moment nog niet besloten tot een paperback-uitgave die gratis verkrijgbaar zal zijn of een gebonden editie met harde kaft, die dan te koop zal zijn in de boekhandel in alle Engelstalige gebieden. We zouden zelfs gebonden edities in andere talen kunnen uitgeven, zodat het overal ter wereld verkrijgbaar is.

Het is heel anders dan enig ander boek met bijbelverhalen dat ooit geschreven is. Het vertelt de ware geschiedenis van de bijbel te beginnen bij Genesis 1; het is dus niet een verzameling losse verhalen over bepaalde onsamenhangende gebeurtenissen.

Op deze manier zal het talent en unieke werk van Basil Wolverton na hem blijven voortleven.

Ik was erg op Basil gesteld, zoals iedereen die hem kende. En hetzelfde geldt voor zijn vrouw Honor die ook „tot het einde” volhield in haar trouw bij de verzorging van de heer Wolverton vanaf het moment dat hij ziek werd tot aan zijn dood.

Honor, wat in het Nederlands „eer” betekent, zal in het Koninkrijk van God ook zeker „geëerd” worden. Ik weet dat Christus wil dat ik ook eer bewijs aan Honor, een door de jaren heen zeer toegewijde vrouw voor Basil. □

PUTTEN UIT UW INNERLIJKE KRACHT IS NIET VOLDOENDE

Er is een kracht van buitenaf beschikbaar waarvan erg weinig mensen iets weten en waarvan nog minder mensen gebruik maken. Dit artikel maakt duidelijk wat die kracht is en hoe deze in uw leven kan worden aangewend.

door Roderick C. Meredith

DEZE GENERATIE staat oog in oog met het noodlot. Nooit in de geschiedenis der mensheid hebben de krachten waarover de mens beschikt zo groot en ontzagwekkend geleken.

Maar paradoxaal genoeg heeft de toekomst van de mens er nog nooit zo duister uitgezien als nu. De mogelijkheid van een wereldomvattende hongersnood, van oorlogen, rassenstrijd en de vernietiging van de mens is nooit zo groot geweest.

Ondanks het opvallende technische en mechanische vernuft van de mens is zijn ultieme falen wat het oplossen van de werkelijke levensproblemen betreft nooit zo overduidelijk geweest.

Toch is er nog hoop!

De ware verwachting van de mens

De mens wordt heden ten dage zo bezeten door zijn technisch en wetenschappelijk kunnen dat hij zich inbeeldt dat God of „dood”, of toch zeker ergens ver weg is, feitelijk machteloos om in het leven van de mens en in de werelddaanlegenheden tussenbeide te komen.

Wees eens eerlijk!

U mag daar dan niet in dergelijke termen over nagedacht hebben, maar luidt uw oordeel over God eigenlijk niet zo? De „vruchten” — de daden en de resultaten — in het leven van vrijwel alle zich christen noemende mensen tonen overtuigend aan dat de moderne mens zich niet bewust is van, noch bekommert om de kracht van zijn Schepper. Openlijke bekenntnissen van ontelbare dominees, priesters en leken tonen aan dat deze bewering juist is.

Ik zeg u krachtens gezag dat deze

generatie voorbestemd is zich van die kracht levendig bewust te worden.

Tenzij u door een voortijdige dood wordt uitgeschakeld, zal de overgrote meerderheid van u die dit artikel thans leest, geschokt en ontzet worden door de meest fantastische tentoonspreiding van bovennatuurlijke krachten in de geschiedenis der mensheid. U zult — met eigen ogen — reusachtige omwentelingen in het weer aanschouwen, die aanleiding zullen geven tot verschrikkelijke overstromingen, massale hongersnood, aardbevingen en enorme springvloed, waarvan de moderne, „ontwikkelde” mens totaal geen idee heeft. U zult ontzagwekkende uitingen van bovennatuurlijke krachten in het heelal zelf aanschouwen — culminerend in de opzienbarende terugkeer naar zijn schepping van de Schepper zelf in de persoon van de levende Jezus Christus.

Het zal in deze generatie gebeuren.

Uiteindelijk zult u een overgang naar een andere wereld meemaken — de wereld van morgen — waar de grote kracht van God regelmatig zal worden aangewend om de vrede te bewaren en af te dwingen, om het leven en de instelling van de mens te veranderen, en zelfs uit wilde dieren hun valse aard te verwijderen. Die kracht zal worden gebruikt om zieken te genezen, de elementen te beheersen, en de mensen tot zegen te zijn zolang zij hun Schepper dienen en gehoorzamen.

Deze geprofeteerde gebeurtenissen staan vast.

Ken en gebruik Gods kracht

Ware christenen worden vandaag de dag opgeleid om koningen en pries-

ters in de op til zijnde wereld van morgen te worden (Openb. 5:10). We moeten lessen leren over karakter en geloof in Gods waarheid en kracht zodat we de kwalificaties bezitten in de wereld van morgen engelen te oordelen (1 Cor. 6:2-3).

Men heeft u waarschijnlijk nooit iets van deze ontzagwekkende verantwoordelijkheid verteld. Maar dat had wel behoren te gebeuren.

Daar staat het — in uw eigen Nieuwe Testament. Uw toekomstige taak is grote macht en gezag uit te oefenen in het Koninkrijk Gods dat op deze aarde zal worden gevestigd.

Christus zei dat zijn discipelen letterlijk over de twaalf stammen Israëls in de wereld van morgen zouden heersen (Lukas 22:28-30). Hij beschreef hoe die trouwe christenen die overwinnen en het meest getrouw in dit leven zijn, macht over tien steden zullen hebben, en hoe degenen die wel een goede maar geen uitzonderlijke vooruitgang hebben gemaakt, macht over vijf steden zullen hebben (Lukas 19:17-19).

Welke plaats zult u in dit geheel innemen?

Sommige mensen zullen misschien spottend lachen, maar niet lang. Want deze plannen en profetieën van God zijn zeer reëel. Ze beginnen nu al werkelijkheid te worden.

Neem eens een goede krant ter hand. Vergelijk eens — eerlijk en nauwkeurig — wat u daarin leest met de profetische artikelen die u in *De Echte Waarheid* vindt. Dan ziet u dat deze gebeurtenissen zich voor uw eigen ogen voltrekken.

Hoe kunt u zich dan meer bewust worden van de fantastische realiteit en kracht van God en u beter voorbe-

reiden om die kracht als werktuig in zijn hand nuttig te gebruiken?

Ten einde de geestelijke kracht en invloed die u in dit leven nodig heeft, te verwerven en uzelf voor te bereiden om als effectief instrument te dienen in Christus' regering die spoedig op aarde opgericht zal worden, moet u de sleutel leren gebruiken tot aanwending van Gods kracht. Hier volgen drie fundamentele stappen die u moet nemen:

I. Gepast ontzag voor God

Moet u voor God als voor een soort monster beducht zijn?

Nee. Helemaal niet.

Maar wij mensen zijn niet geneigd om voor ouders, leraren, politie, overheid — of voor iemand anders — ontzag te hebben, tenzij wij onder de indruk komen van hun aanwezigheid en hun macht.

Laat ik een voorbeeld geven.

Als kind was ik op een lagere school met een vrouwelijk hoofd. Dit schoolhoofd was, daarvan ben ik overtuigd, een hoogstaande vrouw.

Evenals God waarschijnlijk de meesten van u die dit lezen voorkomt, leek zij onbereikbaar, eerbiedwaardig maar passief, en vrijwel niet in staat iets te doen met betrekking tot de dringende problemen van iedere dag.

De zaak is dat wij noch voor dit schoolhoofd noch voor haar positie enig ontzag hadden.

Het „ontzag” waarover ik het hier heb, is het gevoel van eerbied, diep respect voor, en het op zijn waarde schatten van levende macht. Dat is het ontzag dat wij behoren te hebben — en uiteindelijk moeten hebben — voor de almachtige God. In mijn laatste jaar op de lagere school stierf dit schoolhoofd. Ze werd opgevolgd door een tamelijk jonge, levendige man.

In onze ogen leek het nieuwe schoolhoofd een reus, die altijd vlakbij, waakzaam en machtig was. Toch was hij eerlijk en vriendelijk — en streng indien nodig. We gingen het nieuwe schoolhoofd respecteren. Hij inspireerde ons krachtig, mannelijk en succesvol te zijn. Wij respecteerden zijn vastberadenheid en de kracht waarmee hij zijn normen handhaafde.

De grote God die hemel en aarde schiep zal spoedig tussenbeide moeten komen — evenals ons nieuwe

schoolhoofd deed — en zijn kracht tonen aan een zelfgenoegzame en opstandige mensheid. Hij zal zulke krachtige tekenen laten zien dat de mens vol ontzag tegenover zijn majesteit en zijn bewind zal komen te staan. Dan — en dan alleen — zal er vrede komen in deze door oorlogen verscheurde wereld.

Aangezien God de mens heeft toegestaan gedurende zesduizend jaar zijn eigen weg te gaan, is de mens gaan aannemen dat zijn Schepper „dood”, krachteloos, of ergens „ver weg” is. Hij is zich er niet langer van bewust dat Hij vlakbij is en zeer zeker aanwezig om te helpen. Hij bidt niet meer tot God. Hij verwacht niet langer een bovennatuurlijk antwoord, als dat nodig is. Hij is niet langer bevreesd zijn eenvoudig geschreven Woord en zijn geboden in de wind te slaan.

Om die redenen is de mensheid in verschrikkelijke moeilijkheden geraakt. De mens staat op het punt zichzelf van deze planeet weg te vagen.

De levende God zal hieraan een halt toeroepen.

Het begin van ware wijsheid

Gods Woord leert ons: „De vreze des Heren is het begin der kennis; de dwazen verachten wijsheid en tucht” (Spr. 1:7).

Ja, dwazen bespotten, ridiculiseren en verachten de ware wijsheid en het begrip dat van God komt. Maar zij die de leiders zullen worden, door de mensen vandaag de dag waarlijk te helpen en deze in de wereld van morgen tot zegen te zijn en te redden, zullen degenen zijn die de ware wijsheid en wetenschap bezitten door de oprechte erkenning en vreze van de levende God.

Nogmaals: „De vreze des Heren is het kwade te haten; hoogmoed en trots en boze wandel en een mond vol draaierijen haat ik” (Spr. 8:13). Deze gepaste „vreze” van God maakt het ons mogelijk, de aard van het kwade te onderkennen en het oprecht te haten — ons ervan af te keren evenals van alle eigenzinnige ijdelheid en opstandigheid die alle menselijke ellende en rampspoed van vandaag de dag veroorzaken, met inbegrip van het gevaar van vernietiging van de mensheid — als de mens niet ontwaakt.

Enkele jaren geleden — heel recent in de tijdrekening van de eeuwige God (2 Petr. 3:8) — ontnam God een groot Babylonische koning zijn ambt en majesteit. Deze koning, Nebukadnezar, werd zó vernederd als geen andere koning ooit vernederd werd.

Later — nadat hij een harde les had geleerd — werd Nebukadnezar in zijn koningschap hersteld, en hief zijn ogen ten hemel op om de ware God te prijzen en te verheerlijken. Nebukadnezar zei: „En al de inwoners der aarde zijn als niets geacht, en Hij [God] doet naar Zijn wil met het heer des hemels en de inwoners der aarde, en er is niemand, die Zijn hand [kan] afslaan, of tot Hem zeggen kan: Wat doet Gij? . . . Nu prijs ik, Nebukadnezar, en verhoog, en verheerlijk de Koning des hemels, omdat al Zijn werken waarheid en Zijn paden gericht zijn; en Hij is machtig te vernederen degenen, die in hoogmoed wandelen” (Dan. 4:35, 37, *Statenvert.*).

Deze grote koning leerde — zoals de mensen en heersers van deze beschaving spoedig zullen leren — dat God zeker een realiteit is en dat Hij heerst over de naties volgens zijn wil.

Denk hier eens over na. Maak een diepgaande studie met name van de profetieën in de bijbel en bewijs voor uzelf dat ze waar zijn.

Lees en bestudeer de wonderen en voorbeelden uit het leven van Christus. Wees u ervan bewust dat Hij gisteren en heden dezelfde is en in der eeuwigheid (Hebr. 13:8).

Laat het goed tot uw geest en hart doordringen dat God zeer nabij is en dat Hij uw gelovig gebed met kracht zal beantwoorden zolang dit op zijn Woord en zijn wil berust. Houd dit in gedachten en raak er dagelijks meer vertrouwd mee.

Terwijl u nog bezig bent het hierboven aangegeven eerste punt te leren en in praktijk te brengen, volgt hier het tweede sleutelbegrip dat u zich in uw leven eigen moet maken als u Gods grote kracht gaat aanwenden.

II. Wandel met God

Deze sleutel bestaat uit het leren wandelen met God. Om te wandelen met God moet u wandelen waar Hij wandelt, want Hij zal niet afwijken

van zijn goddelijk pad om te gaan langs de wegen en volgens de rederingen van de mens. Om te wandelen met God moet u Gods vermaning opvolgen dat de mens moet leven bij alle woord Gods (Matth. 4:4).

Om te wandelen met God moet u ernaar streven uw menselijke aard te overwinnen en *zijn geboden te houden*. Want Jezus zei, toen Hem om de weg naar het eeuwige leven werd gevraagd: „Maar indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden”. Daarop noemde Hij enkele van de tien geboden (Matth. 19:17).

Andermaal zei Jezus: „Wat noemt gij Mij Heer, Heer, en doet niet wat Ik zeg?” (Lukas 6:46.)

In eenvoudige woorden betekent dit dat u uw Schepper moet gehoorzamen, moet leren leven en handelen zoals Hij, en voortdurend met Hem in contact moet staan door bestudering van zijn Woord, door gebed, meditatie, vasten, en zijn karakter voortdurend in uw dagelijks leven betrachten. Alle grote mannen uit de bijbel hebben dit gedaan.

Let eens op het verslag over het leven van Henoch: „En Henoch leefde vijfenzestig jaren, en hij gewon Methusalach. En Henoch wandelde met God, nadat hij Methusalach gewonnen had, driehonderd jaren; en hij gewon zonen en dochteren. Zo waren al de dagen van Henoch driehonderd vijfenzestig jaren. Henoch dan wandelde met God; en hij was niet meer; want God nam hem weg” (Gen. 5:21-24, *Statenvert.*).

Het voorbeeld van Noach, Abraham en Micha

Lees nu eens het verslag over Noach — ter wille van wie het menselijk leven zelf werd gered uit de allesomvattende overstroming die in zijn dagen over de aarde kwam: „Noach was een rechtvaardig, oprecht man in zijn geslachten. Noach *wandelde met God*” (Gen. 6:9, *id.*).

Hier wordt erop gewezen dat Noach „rechtvaardig” was, dat hij een rechtschapen leven volgens Gods geboden leefde. Toen hem werd opgedragen te doen wat in die tijd iets belachelijks moet hebben geleken — een ark te bouwen midden op een droge vlakte — gehoorzaamde Noach zijn Schepper zonder tegen te stribbelen of vragen te stellen. Hij bleef in voortdurend contact met de

grote God die met hem sprak en zijn wegen bestuurde. Hij gaf zich over aan zijn Schepper. Hij wandelde met God.

Vervolgens komen we bij het verhaal over Abraham — de „vader der gelovigen”. In Genesis 17:1 verklaart God: „Toen Abram negenennegentig jaar oud was, verscheen de Heer aan Abram en zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige, wandel voor mijn aangezicht en wees onberispelijk”. Natuurlijk wandelde Abraham niet op ieder uur van de dag volledig met God, noch was hij altijd oprecht, maar hij gaf voortdurend zijn wil en leven aan zijn Schepper over, hij groeide in karakter en hij wandelde met God.

Daarom zei God, toen het verbond dat Hij met Abraham had gesloten op Izak werd overgedragen, dat de fantastische zegen die daaruit voortvloeide aan Abraham werd gegeven, „omdat Abraham naar Mij geluisterd en mijn dienst in acht genomen heeft: mijn geboden, mijn inzettingen en mijn wetten” (Gen. 26:5). Abraham gehoorzaamde zijn Schepper — hij bewandelde de weg die God bewandelde.

De profeet Micha vat deze fundamentele benadering van God die we moeten hebben om zijn zegen en kracht te ontvangen, als volgt samen: „Hij heeft u bekend gemaakt, o mens, wat goed is en wat de Heer van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God” (Micha 6:8).

Het voorbeeld van Christus

We hebben de levenshouding nodig die Jezus als voorbeeld gaf in wat het „Onze Vader” wordt genoemd: „Uw Koninkrijk kome; uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op de aarde” (Matth. 6:10).

Ten einde met God te wandelen, moeten we oprecht de in de bijbel openbaarde wil van God nastreven en bereid zijn om te veranderen waar we verkeerd zijn, God ons te laten omvormen en ons als zijn werktuig te laten gebruiken. We behoren er diep naar te verlangen dat zijn bewind op deze aarde wordt gevestigd — dat zijn volmaakte wil wordt doorgevoerd zodat er vrede, geluk en vreugde voor iedereen zal zijn. Aangezien dat de enige manier is waarop deze

dingen ooit tot stand kunnen komen.

Wat was de opmerkelijke bron van Jezus' kracht?

In Markus 1:32-34 genas Hij vele zwakken en zieken die tot Hem gebracht werden, en wierp Hij ook boze geesten uit. „En vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op en ging naar buiten en Hij ging heen naar een eenzame plaats en bad aldaar” (vers 35). Gedurende zijn hele leven verliet Jezus voortdurend de schare om in vurig gebed en meditatie dicht tot God te komen. Hij wandelde met God en Hij sprak met God — altijd.

Herinnert u zich het verhaal over de wandeling van Jezus op de zee? Sommige mensen steken daar vandaag de dag de draak mee. Ze vinden het grote voor-de-gekhouderij. Maar ze zullen niet lachen als ze Christus zien terugkomen in stralende glorie en kracht — met de schittering van een duizendtal zonnen.

Maar om ter zake te komen: heeft u er ooit op gelet wat Jezus deed voordat Hij wandelde op de zee? Nadat Hij afscheid van de discipelen genomen had, ging Hij naar de berg om te bidden (Markus 6:46). Vervolgens liep Hij op de zee (vers 47-51) om de discipelen in te halen. Ze waren verbaasd en bevreemd.

Waarom?

„Want zij waren bij de broden niet tot inzicht gekomen, maar hun hart was verhard” (vers 52). Met andere woorden: de discipelen hadden zich niet behoeven te verbazen over de wandeling van Jezus op de zee. Ze hadden moeten letten op de geweldige betekenis van de andere fantastische wonderen die Hij verricht had — dat Hij werkelijk de tot vlees geworden God was — in staat de kracht van God aan te wenden voor het verrichten van zijn werk.

Omdat ze dit grondbeginsel niet begrepen, waren ze voortdurend verbaasd over elk nieuw wonder dat Hij deed — omdat ze het verband van het een en ander met de feitelijke opdracht van Christus en zijn vermogen om de goddelijke macht uit te oefenen nooit leken te begrijpen.

En hoe staat het met u?

Zult u uit dit artikel lering trekken u zo te gedragen — met God te wandelen zodat u zich voortdurend bewust zult zijn van zijn realiteit en zijn macht, en u zich overgeeft aan

zijn wil zodat u een dynamisch werktuig in zijn hand kunt worden?

III. De toepassing van Gods kracht

Het evangelie van Markus verhaalt een tekenend voorval in het leven van Jezus en zijn discipelen. Een man bracht zijn zoon tot Jezus' discipelen. Deze zoon werd door een boze geest bezeten, die hem deed schuimbekken en stuiptrekkend op de grond wierp. De discipelen van Jezus waren niet in staat geweest deze boze geest uit te werpen, en de radeloze vader wendde zich tot Jezus toen Hij aankwam en riep: „Help ons en heb medelijden met ons!” (Markus 9:22.)

Toen zei Jezus: „Als gij kunt! Alle dingen zijn mogelijk voor wie geloofd.

Terstond riep de vader van de knaap uit en zeide: Ik geloof, kom mijn ongelof te hulp!”

En Jezus, met ontferming bewogen, bestrafte de onreine geest en wierp hem uit. De discipelen stonden er verstomd en bedremmeld bij. Ze begrepen niet waar het hun aan ontbrak. De Zoon Gods zei tot hen: „Dit geslacht [dit soort onreine geest] kan nergens door uitgaan, dan door bidden en vasten” (vers 29, *Statenvert.*)

Het is duidelijk dat Jezus had geboden en gevast — werkelijk dicht bij en in nauw contact met zijn Vader in de hemel gekomen was en zijn wil overgegeven had aan die van God, en diens Geest en kracht in zich opgenomen had. Hij verwachtte het antwoord — en Hij kreeg het.

Waarom hebben tegenwoordig niet meer van hen die zich dienaren van Christus noemen deze kracht?

Let eens op wat Christus vlak na zijn opstanding zei: „En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden” (Markus 16:17-18, *id.*).

Nadat Hij tot hen had gesproken, werd Christus in de hemel opgenomen en Hij zit nu aan de rechterhand Gods. En zijn discipelen uitgegaan zijnde, predikten overal terwijl de

Heer medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die daarop volgden (vers 19-20).

Christus was opgestaan. Hij leefde en was actief. Hij kwam tussenbeide om zijn dienaren en hun gebeden tot God de Vader te ondersteunen. Deze zelfde kracht is vandaag de dag werkzaam bij de ware gelovigen van Jezus Christus.

Geen emotionaliteit

Echte christelijkheid gaat niet gepaard met emotionaliteit. Het is eenvoudigweg geloven dat Jezus zei wat Hij meende en meende wat Hij zei. Het is het volgen van zijn voorbeeld van gehoorzaamheid aan Gods geboden, vertrouwen op God dat Hij zijn beloften zal nakomen, en afgezonderd — zoals Jezus dat leerde — te bidden, mediteren en vasten om dichterbij de God van de bijbel, de Schepper, te komen en zijn kracht en tussenkomst te zoeken overeenkomstig wat Hij in zijn Woord, de bijbel, heeft beloofd.

In 2 Koningen 2:8-15 treffen we het verhaal aan over de grote profeet Elia, waar hij ten hemel werd weggevoerd en hij zijn taak en mantel aan Elisa overdroeg. Lees dit verhaal eens nauwkeurig. U zult dan zien dat Elisa verwachtte in de kracht van God voort te gaan, zoals Elia dat had gedaan. Want hij vroeg dat een dubbel deel van Elia's geest op hem zou zijn.

Terwijl Elia ten hemel voer, viel zijn mantel op Elisa. Elisa keerde toen terug naar de oever van de Jordaan, waar Elia zojuist op het water had geslagen zodat zij daar beiden droogvoets konden doorgaan. En toen sloeg de jonge, nieuwe profeet Elisa op het water en zei vol vertrouwen: „Waar is de Heer, de God van Elia? Ja, Hij? Hij sloeg op het water en dit verdeelde zich herwaarts en derwaarts, zodat Elisa kon oversteken (vers 14).

Vandaag de dag moet u zich persoonlijk bewust worden van het feit dat de mantel en de kracht van Elia in dit tijdperk gemanifesteerd zullen worden door Gods ware dienaren.

Want zoals Johannes de Doper in de geest en de kracht van Elia kwam (Lukas 1:17), zo zegt God van onze dagen: „Ziet, Ik zend u de profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heren komen zal. En hij

zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met de ban [grote verwoesting] sla” (Mal. 4:5-6, *Statenvert.*). Die opdracht wordt door dit Werk volbracht!

Door de uitzendingen van *De Wereld van Morgen* en het tijdschrift *De Echte Waarheid* wordt nu elk bevoord werelddeel bereikt met de boodschap van de komst van Gods heerschappij op aarde. Zij wordt niet gepredikt met de gedachte iedereen te bekeren, maar zij is tot een „getuigenis” — zoals Jezus gebod in Mattheus 24:14. Die getuigenis is om de ware God van kracht bekend te maken, om de komst van zijn wereldheerschappij aan te kondigen, en het hart van hen die dat willen, terug te voeren naar de juiste weg die Abraham, Izak, Jakob en bovenal Jezus Christus volgde. Gods kracht en wonderen openbaren zich reeds — en ze zullen met elk voorbijgaand jaar in dit Werk van de eeuwige God toenemen. U lezers, aan wie begrip wordt geboden, behoort zich ervan bewust te worden dat u leeft aan het einde van een tijdperk en zult leven in een nieuw tijdperk van Gods heerschappij.

U moet zich steeds dieper bewust worden van de geesteswereld van de levende God en zijn Christus, van zijn aartsengelen en engelen die zijn volk dienen, en van zijn kracht om u in uw leven te sterken, te genezen, te verlossen en te zegenen.

Wij zijn nu onder de indruk van de kracht van de waterstofbom.

Wie maakte het waterstofatoom? Wie schiep het nietige menselijke brein dat tenslotte erin slaagde de kracht daarvan te ontketenen? Wie bezit de kracht die daar miljoenen malen bovenuit gaat — die zichtbaar is in de eindeloze sterrenstelsels van het heelal?

U behoort te weten hoe u deze ware God dient te vrezen en met Hem dient te wandelen. U behoort te beseffen dat de gigantische kracht die aan de waterstofbom ten grondslag ligt, voor ons, zijn dienaren, beschikbaar is wanneer wij die nodig hebben.

En elk van ons dient er met nederigheid gebruik van te maken — zoals Hij het verlangt, in zijn dienst. □

PALESTINA

(Vervolg van pagina 11)

tijd aan de mogelijkheid van de een of andere federatie van Jordanië met een Palestijnse staat.

Eieren voor hun geld

In theorie is het doel op lange termijn van de PLO de reconstructie van Palestina als een „onafhankelijke, wereldlijke, democratische natie” van naast elkaar levende moslims, joden en christenen — een natie die de huidige staat Israël zou moeten vervangen.

In de praktijk echter heeft de PLO thans harde bedreigingen zoals „totale bevrijding van Palestina” en „Israël de zee indrijven” voorlopig maar uitgesteld. De Palestijnen worden nu al 30 jaar lang geconfronteerd met de realiteit van Israël's bestaan en schijnen nu ter wille van de vrede bereid te zijn eieren voor hun geld te kiezen en een Palestijnse staat op de westelijke Jordanoever en in de Gazastrook te willen accepteren, een gebied dat nog geen vierde deel van het huidige Israël beslaat.

„De PLO is bereid een onafhankelijke Palestijnse staat te accepteren, bestaande uit de westelijke Jordanoever en Gaza met een corridor tussen deze beide gebieden”, verklaarde Arafat in december 1978, „en zij zal in dat geval afzien van alle geweldadige middelen om het grondgebied van deze staat uit te breiden”.

Maar Israël is daar niet zo zeker van. Tot dusverre heeft de PLO nog altijd niet Resolutie 242 van de Verenigde Naties erkend, die Israël het recht geeft binnen vreedzame grenzen te bestaan, op voorwaarde dat het zich terugtrekt uit de gebieden die het in 1967 tijdens de „Zesdaagse Oorlog” op de Arabieren veroverde. Bovendien blijft Artikel 15 van de statuten van de PLO onveranderd en dit artikel roept op tot „zuivering van Palestina van de zionistische aanwezigheid”. Bijgevolg is de PLO in Israël en de bezette gebieden buiten de wet gesteld. Ook de Amerikaanse buitenlandse politiek verhindert elk contact tussen Washington en de PLO zolang deze organisatie Resolutie 242 en Israël's recht van bestaan van de hand wijst.

De Palestijnen zeggen dat ze 242 afwijzen omdat deze resolutie hen negeert. Arafat beweert dat hij een nieuwe resolutie met praktisch dezelfde tekst zou willen aanvaarden, indien deze ook garanties voor een Palestijnse staat bood. Vele waarnemers geloven dat Arafat Israël's recht om als natie te bestaan zal erkennen, zodra hij gelooft dat een staat die de westelijke oever en Gaza omvat, binnen bereik is. Erkenning van Israël is voor de PLO een hoge troefkaart, die pas zal worden uitgespeeld als de tijd daarvoor rijp is.

Aldus schijnt alles te draaien om de vraag wie het eerst zal toegeven. Geen van beide partijen vertrouwt de ander of is bereid de eerste stap te doen.

Hoewel de PLO-aanhangers natuurlijk niet kunnen hopen alleen het land met geweld te veroveren dat zij als het hunne beschouwen, zijn ze toch wel in staat elk plan voor een echte vrede in het Midden-Oosten te dwarsbomen. De PLO is een macht waar men niet zomaar aan kan voorbijgaan, sterk genoeg om het kwetsbare evenwicht in dit gebied te verstoren. Als de vicieuze cirkel van moordaanslagen en vergeldingsacties — waarbij dikwijls aan beide zijden de burgerij het slachtoffer is — ooit zal worden doorbroken, dan dient zo menen insiders, de PLO ertoe te worden gebracht met de Israëli's te onderhandelen.

Oplossingen

Als zovele anderen ziet ook prins Fahd van Saoedi-Arabië het onopgeloste vraagstuk van de Palestijnen als de voornaamste storende factor in het Midden-Oosten. Met de bedoeling hiervoor een oplossing te vinden, heeft hij verklaard dat zijn land bereid is officieel vrede met Israël te sluiten op voorwaarde dat de Joodse staat zich binnen de grenzen van voor 1967 terugtrekt. Zelfs zou Saoedi-Arabië zo gaf hij te verstaan, de veiligheid van de dan ontstane grenzen helpen garanderen.

De Israëli's van hun kant houden vol dat de Palestijnse kwestie *niet* de kern van het probleem is. Volgens hen zou deze teruggave van grondgebied nooit een volgende oorlog kunnen verhinderen. Daarbij wijzen ze

erop dat er geen oorlog kon worden voorkomen vóór Israël in 1967 deze gebieden bezette.

Maar de meeste Arabieren bestrijden dat argument. Ze vinden dat de tijden zijn veranderd en dat Israël's terughoudendheid voor wat de bezette gebieden betreft, thans nog de enige belemmering tot vrede vormt. Worden die gebieden teruggegeven, zo beweren ze, dan zal Israël voor zijn Arabische burens „volkomen acceptabel” zijn en veilig binnen zijn grenzen kunnen bestaan. De Israëli's kunnen kiezen tussen grondgebied en vrede, maar ze kunnen niet beide tegelijk hebben, aldus hun redenering.

De Palestijnen houden vol dat ze vrede willen en geen springplank voor een oorlog. Hun nieuw te vormen staat zou zich uitsluitend bezig kunnen houden met zijn eigen binnenlandse problemen, die zonder meer enorm zouden zijn. Bovendien zouden door de stichting van een Palestijnse staat — zo luidt hun redenering — de Palestijnse guerrillastrijdkrachten het officiële Palestijnse leger worden. Mocht dat leger orders krijgen op te trekken tegen het — militair veel sterkere — Israël dan zou dat volgens de geldende maatstaven een oorlogshandeling zijn, die er enkel toe zou leiden dat hun pas verworven staat voor altijd verloren ging. De Palestijnen stellen nu dat ze nooit zo dwaas zouden zijn het verlies te riskeren van de staat waarvoor ze zo lang en zo hard zouden hebben gestreden.

In elk geval, aldus de Palestijnen, zou Israël de Gazastrook binnen tien minuten opnieuw kunnen bezetten, de vitale corridor tussen de Gazastrook en de westelijke oever op elk gewenst moment kunnen doorbreken, terwijl de kwetsbare westelijke oever zelf in enkele uren heroverd zou kunnen worden. Als iemand zich zorgen zou moeten maken over zijn veiligheid, aldus de Palestijnen, dan zijn *wij* dat wel, en niet Israël.

De vooruitzichten

De meeste waarnemers zijn de mening toegedaan dat het nimmer tot een blijvende oplossing van het Arabisch-Israëliëse conflict zal komen, als niet op de een of andere wijze aan de aspiraties van de Palestijnen wordt voldaan.

Kan men de Palestijnen ertoe bewegen „autonomie” in plaats van soevereiniteit te accepteren, en „zelfbestuur” in plaats van hun „thuisland” waarin geen Israëli's zullen zijn? Zoiets moet uitermate twijfelachtig worden geacht.

Anderzijds: kan Israël ertoe worden gebracht zich geheel uit de bezette gebieden terug te trekken in ruil voor afdoende garanties voor vrede en veiligheid? Die mogelijkheid zal zich op den duur kunnen voordoen, menen waarnemers.

Op het ogenblik echter is de wettelijke oever een borrelende heksenketel, die elk moment dreigt over te koken. Een snelle regeling van de Palestijnse kwestie lijkt uitermate onzeker. De kloof tussen beide partijen blijft breed en diep. Een nergens op gebaseerd optimisme is hier stellig niet op zijn plaats.

Gezien de diepgewortelde nationale gevoelens aan beide zijden, kan de situatie in het Midden-Oosten *uitsluitend* door middel van een compromis worden geregeld. Vier oorlogen in de afgelopen 30 jaar hebben volstrekt niets opgelost. Een volledige overwinning voor één van beide partijen is te enen male uitgesloten.

Een nieuwe oorlog in het Midden-Oosten zou nog veel bloediger worden dan alle voorgaande. Ook zou dan het gevaar groot zijn dat supermachten erbij betrokken raakten. Er staat dus inderdaad enorm veel op het spel!

Wat zijn nu de vooruitzichten? Ofschoon de pogingen om tot vrede in dit gebied te komen nog altijd worden voortgezet, maken bijbelse profetieën ons duidelijk dat de toekomst het Midden-Oosten *oorlog* zal brengen en geen vrede. Hoe deze voorspellingen precies verwezenlijkt zullen worden, is iets waar men slechts naar kan gissen. In de oververhitte sfeer van de politiek in het Midden-Oosten valt weinig of niets met zekerheid te voorspellen.

Helaas bestaat de mogelijkheid dat Yasser Arafats griezelige voorspelling dat het conflict zal voortwoekeren, tot werkelijkheid wordt. „Het komt opzetten,” aldus Arafat, „het drijft onweerstaanbaar . . . de hele sfeer in de richting van oorlog”. □

LEIDERSCHAP

(Vervolg van pagina 13)

die werkelijk het wezen van waar leiderschap begreep. Koning David, die een bekwaam bestuurder bleek, was bij zijn eigen volk geliefd en bij de omringende naties gevreesd.

David schreef: „Een rechtvaardige heerser over de mensen, een heerser in de vreze Gods” (2 Sam. 23:3).

Slechts weinigen beseffen hoeveel waarheid in deze uitspraak schuilt. Zij die verzuimen deze belangrijke waarheid te vatten (dat God met goddelijke vrees geëerd moet worden), missen een van de belangrijkste punten van leiderschap.

Geen van hen die het bestaan zelf van God ontkent, kan zijn volk in de juiste richting leiden: „De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God. Zij bedrijven gruwelijk en afschuwelijk onrecht . . .” (Ps. 53:2).

Als voorbeeld van atheïstisch leiderschap kijke men naar communistisch Rusland en China. Tientallen miljoenen stierven gewelddadig bij verschillende zuiveringen, pogroms en burgeroorlogen toen het communisme de macht greep en zijn atheïstische leiders hun communistische anti-god-geloof in hun onderdanen begonnen te stampen.

Zelfs zekere Russische leiders wierpen later hun vroegere „grote” leider Joseph Stalin. Na Stalins dood werd een groot destalinisatie-program op touw gezet met het doel de geest van het Russische volk zoveel mogelijk te bevrijden van de ideeën van en de herinnering aan Stalin. En ditzelfde zal worden herhaald in andere landen wanneer hun leiders sterven — tenzij die leiders werkelijk het welzijn van hun volk in het hart droegen.

Wat is het wezen van een goede leider? Sommigen zeggen dat een leider iemand is die anderen kan „overhalen” hem te volgen. Maar er zijn goede en slechte leiders met overredingskracht. Talloze miljoenen volgden blindelings, tot hun eigen schaamte en vernietiging, een overtuigende Hitler.

Leiders moeten dienen zijn

Jezus Christus, de grootste leider van alle tijden, openbaarde wat waar lei-

derschap vormt — althans in de ogen van God. Christus zei: „Gij weet, dat de regeerders der volken heerschappij over hen voeren en hun rijksgroten oefenen macht over hen. Zo is het onder u niet. Maar wie onder u groot zal willen worden, zal uw dienaar zijn en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn; gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen” (Matth. 20:25-28).

Wat iemand in de ogen van de almachtige God groot maakt, is zijn vermogen om anderen te dienen. Wie is het grootste Wezen in het ganse heelal? Dat is God! Maar waarom? Omdat Hij de grootste dienaar is.

Indien iemand een „functie” of een „positie” alleen wil aanvaarden wegens de voordelen of het aanzien en de glorie die hij door het bekleden van die functie zal verkrijgen, dan mist hij de eigenschappen om anderen te regeren.

Bijna vierduizend jaar geleden verscheen onder de mensen een zeer bekwaam leider en bestuurder, Mozes genaamd. Tot op deze dag wordt hij geprezen als een van de grootste wetgevers en bestuurders van alle tijden. (In werkelijkheid kwamen de wetten die Mozes gaf van God.)

Mozes leerde het wezen van waar leiderschap begrijpen. „Daarnaast”, zei Mozes' schoonvader, „moet gij onder het gehele volk omzien naar flinke, godvrezende, betrouwbare mannen, die winstbejag haten, en hen over hen aanstellen als oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig en oversten van tien. Die zullen te allen tijde over het volk rechtspreken . . .” (Ex. 18:21-22).

Leiders moeten bekwame mannen zijn, mannen die God vrezen, mannen van waarheid, en ze moeten corruptie door omkoping weerstaan — „winstbejag haten”. Iedere stad of natie die zulke mannen als leiders heeft, zal verstandig geregeerd worden.

Een van de voornaamste trekken van leiderschap is eerlijkheid. Gedurende het Watergate-schandaal heeft Amerika leugen, bedrog en regelrechte oneerlijkheid in hoge ambten ervaren. Watergate beaccentueerde slechts het belang van leiders die

steeds oprecht en eerlijk zijn. Maar het is twijfelachtig of wij deze les werkelijk geleerd hebben.

Nederigheid

Een andere karaktertrek van een werkelijke leider is die van nederigheid. Men zie hoe dit door Christus werd benadrukt: „Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn. Al wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden en al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden” (Matth. 23:11-12).

Men bedenke dat een ware leider er is om zijn onderdanen te dienen en bij te staan — niet om op een aanmatigende of hooghartige manier over hen te heersen, zoals sommige van de leiders dezer wereld maar al te vaak doen. Iedereen haat verwaandheid — althans bij anderen. „Het loon van ootmoed — vreze des Heren — is rijkdom, eer en leven” (Spr. 22:4).

Niemand kan lang met macht bekleed zijn tenzij hij zeer toegewijd leert te zijn. Hij moet waakzaam zijn en hard werken. Kortom, hij moet ijverig zijn. Koning Salomo schreef: „De hand der vlijtigen zal heersen, maar traagheid voert tot dienstbaarheid” (Spr. 12:24). En: „Ziet gij een man, vaardig in zijn werk, hij zal ten dienste van koningen gesteld worden; ten dienste van onaanzienlijken wordt hij niet gesteld” (Spr. 22:29).

Wijze raad zoeken

Een ander hoogst belangrijk kenmerk van leiderschap is dat men altijd wijze raad leert zoeken. Niemand weet alles. Om wijze besluiten te nemen, moeten wij deugdelijke, veelzijdige raad leren inwinnen.

Lees de wijsheid van Salomo, zoals neergelegd in het boek der Spreuken, over het verkrijgen van wijze raad: „... er is redding, als er vele raadgevers zijn” (11:14). „... wie naar raad luistert, is wijs” (12:15). „Plannen mislukken bij gebrek aan overleg, maar door de veelheid van raadgevers komt iets tot stand” (15:22). „Plannen komen tot stand door beraad, voer dus de strijd met overleg” (20:18).

Tien geboden wijzen naar oplossingen

De bijbelse openbaring geeft de deugdelijke, praktische antwoorden

op alle kwalen van de mens. De bijbel vertelt de mens hoe hij in vrede met zichzelf kan leven en hoe hij met zijn naaste moet leven. De tien geboden openbaren Gods fundamentele levenswijze voor de mens.

Pas wanneer een mens naar God en zijn woord begint te zien voor de antwoorden en oplossingen voor al zijn problemen, zal hij de uitweg gaan vinden van onder zijn opeenstapeling van ellende. Dan zal de mens leren begrijpen wie hij is waarom hij op deze aarde is geplaatst en wat zijn uiteindelijke bestemming (zijn uiteindelijke erfenis) werkelijk is!

De mens moet ophouden met het aanbidden van de valse goden van „wetenschap” en materialisme; en

---

Waar leiderschap is te denken en te handelen zoals God. D.w.z. liefhebben in plaats van haten. Nederigheid in plaats van trots.

---

hij moet naar zijn Schepper opzien voor de leiding die alleen God kan geven. Alleen 's mensen Ontwerper en Maker begrijpt het ware geheim van de mens — wat de mens moet doen om gelukkig, gezond en succesrijk te zijn.

Waar gaan wij heen?

Alleen de Schepper God kan de mens zijn ware doel openbaren.

Kort na zijn vlucht naar de maan sprak Neil Armstrong het Amerikaanse Congres toe. Hij zei: „In de volgende 20 eeuwen... zal de mensheid wellicht haar raadselachtigste geheim gaan begrijpen — waar gaan wij heen? ... De mens moet zijn wereld begrijpen om zijn bestemming te begrijpen.”

De bijbel onthult dat 's mensen uiteindelijke bestemming is de ver-

wezenlijking van het kinschap in de familie van God. Mensen zijn bestemd om medeërfgenenamen te worden van het ganse heelal, medeërfgenenamen van „alle dingen” tezamen met Jezus Christus. „Wie overwint, zal deze dingen beërven en Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn” (Openb. 21:7).

's Mensen uiteindelijke bestemming is verbijsterend — waarlijk te groot om door ons nietig verstand te worden begrepen.

De feilbare, vergankelijke, sterfelijke mens moet onfeilbaar, onvergankelijk, onsterfelijk worden gemaakt (1 Cor. 15:42-44). God zal hun die de zonde overwinnen, de gave van eeuwig leven schenken. De mens is wezenlijk bestemd om een „zoon” te worden in de grote, uit geest gevormde familie van God. Alleen dan zal de mens alle dingen erven.

Te dien tijde zullen de dan onsterfelijke gemaakte zonen Gods (vroeger feilbare mensen) door het heelal kunnen flitsen met de snelheid der gedachte. De mens zal zijn heelal nooit met louter fysieke werktuigen kunnen verkennen. Hij moet een nieuwe dimensie aannemen. De mens moet onsterfelijkheid ontvangen! Slechts dan zal hij de eigenschappen hebben om wijs te regeren.

Werkelijk leiderschap is het leren denken en handelen als God. Dit betekent leren liefhebben in plaats van haten. Het betekent nederigheid in plaats van trots en ijdelheid; geloof en hoop in plaats van twijfel en wanhoop; vrees voor God in plaats van negering van God; een verlangen om te dienen in plaats van altijd gediend te worden; eerlijkheid en waarachtigheid in plaats van bedrog; onpartijdigheid in plaats van aanzien des persoons; ijver en niet traagheid.

Dit zijn de trekken van werkelijk leiderschap die God in de mens zoekt. Dit is het wezen van waar leiderschap.

Leiders met de werkelijke antwoorden en oplossingen voor 's levens grote vragen en problemen kunnen alleen tot ontwikkeling komen wanneer hun die karaktertrekken die God heeft, worden geleerd en die in alle eeuwigheid zullen voortduren. □

7 BEWIJZEN

(Vervolg van pagina 3)

men van deze beloften, omdat hij de „vader der gelovigen” is. Dit betekent dat Abraham in Gods Koninkrijk een hogere positie zal innemen dan David; hij zal direct onder Christus staan.

Een regering over allen

Wanneer het Koninkrijk, de goddelijke familie van God, op aarde zal regeren, zal er dus één regering zijn over alle volkeren. Er zal één God, één regering, één godsdienst zijn.

Tijdens de verheerlijking van Christus op de berg zagen Petrus, Jakobus en Johannes Hem, in gedaante veranderd, als de verheerlijkte Christus, waarbij zijn gelaat straalde gelijk de zon (Matth. 17:1-7), en zij zagen bij Hem in het Koninkrijk Mozes en Elia. Deze twee vertegenwoordigen in dit visioen de beide instituten kerk en staat.

De ene oorspronkelijke ware Kerk van God staat alleen in de wetenschap dat deze wereld van God is afgesneden en dat de aardse bewoners die niet geroepen zijn, daarom ook niet zijn geoordeeld — nog niet! Zij zijn niet „gered” maar evenmin „verloren” — zij zijn misleid.

Jezus heeft gezegd dat velen zouden komen onder zijn naam en verkondigen dat Jezus de Christus is (de Messias) — en toch velen verleiden (Matth. 24:4-5; 2 Cor. 11:13-15).

Miljoenen mensen zijn inderdaad misleid en geloven in een pseudo-verlossing. Wat te denken van al deze oprechte mensen — zijn zij „verloren”? Natuurlijk niet, maar zij zijn evenmin „gered” zoals zijzelf misleid zijn om te geloven. Zij zijn eenvoudig nog niet geoordeeld. Zij zullen echter worden geoordeeld, allen die gestorven zijn, bij het laatste oordeel vanaf de grote witte troon (Openb. 20:11-13).

Verlossing zullen al diegenen krijgen die, als eenmaal de waarheid geopenbaard zal zijn en hen de ogen zullen zijn geopend, bereid zijn om te geloven zoals zij vroeger geloofden, toen hen een pseudo-verlossing werd voorgespiegeld. Onder hen zullen velen zijn van wie onze lezers misschien

gedacht hebben dat zij „verloren” waren. Is dit niet een heerlijke heilsverwachting?

Lees nu verder Mattheus 25:31:

„Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaatsnemen op de troon zijner heerlijkheid”. Denk hierbij aan andere schriftpassages die wij hierboven hebben besproken. Wanneer Jezus in zijn heerlijkheid zal komen, komt Hij zoals Hij ten hemel opvoe — op de wolken. Bij de opstanding zullen de doden het eerst verrijzen, daarna zullen zij die in Christus leven, terstond in onsterfelijke geestwezens worden veranderd en op de wolken samenkomen met de verrezen doden om met hen de nederdalende Christus tegemoet te gaan. Zijn voeten zullen nog die dag op de Olijfberg rusten. Van die dag af zullen de verrezenen en zij die in heiligen veranderd zijn, steeds bij Hem zijn. Dan zal Hij op de troon van zijn heerlijkheid zitten, in Jeruzalem, de stad van David.

Alle naties verenigd

Lees nu verder Mattheus 25:32: „En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden . . .” Dit kan alleen betrekking hebben op alle mensen die in die dagen op aarde leven, sterfelijke menselijke wezens van vlees en bloed.

Bedenk ook dat velen die geroepen en waarlijk bekeerd waren, dan met Christus in Jeruzalem op zijn troon zullen zitten. Verder staat er: „. . . en Hij zal ze van elkander scheiden”. (Bedenk hierbij dat de doden en zij die in Christus leefden, al waren gescheiden van de anderen en waren verrezen om Christus in de lucht tegemoet te gaan. De scheiding waarover in deze passage wordt gesproken, heeft betrekking op de dan nog levende mensen die tevoren niet waren geroepen en die tot die dag waren afgesneden van God en de verlossing. Maar wanneer Christus op de troon is gekomen en Satan uitgebannen, zullen allen in de geest worden geroepen!) Vers 32 vervolgt: „. . . zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand”.

Dan in vers 34: „Dan zal de Koning tot hen die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk dat u bereid is van de grondlegging der wereld af”.

Allen die dan op aarde leven, zullen geroepen worden. Zij die gekozen hebben voor Gods Koninkrijk — Satan zal er dan niet meer zijn — zullen het Koninkrijk Gods beërven, zullen er in geboren worden!

Vers 41: „Dan zal Hij ook tot hen die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur dat voor de duivel en zijn engelen (demonen) bereid is”. Dit vuur is beschreven in 2 Petrus 3:10 — het aangezicht van de aarde zal in een alles verterend vuur veranderen waarin de onverbeterlijken zullen vergaan. Dit vuur zal echter pas branden tegen het einde van het millennium.

Verder staat er in vers 46: „En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven”. Die „eeuwige straf” wordt door degenen die misleid zijn uitgelegd als „eeuwigdurende bestraffing” — ten onrechte, maar het is wel een straf, want het loon van de zonde is de dood (Rom. 6:23). Het is waar, op sommige plaatsen wordt gesproken van het vuur dat niet gedooft wordt, en daaruit maken degenen die misleid zijn ten onrechte op dat dit een eeuwig brandend hellevuur betekent. Ik heb dit vaak voor mijn toehoorders duidelijk gemaakt door in een ijzeren pannetje een stuk papier te leggen en dit dan aan te steken. Dan zeg ik tot mijn gehoor: „Let nu goed op! Dit vuur zal niet worden gedooft!” Dan strooi ik de as op de vloer, zet mijn voet erop en haal Mal. 4:3 aan: „. . . want tot stof zullen zij (de goddelozen) zijn onder uw voetzolen . . .”

Wat een ongelooflijke toekomstbelofte ligt hier voor allen die bereid zijn te geloven als zij geroepen worden!

Wat een wonderbare waarheid heeft God hier geopenbaard aan zijn ene en enig ware oorspronkelijke Kerk, klein en vervolgd, maar sterk en levenskrachtig in Gods wonderbare waarheid! □

Illustratie door Don Weller

DE ZEVEN REGELS VOOR SUCCEES

Stelt u zichzelf eens vijf jaar verder voor. U bent bezig met precies datgene te doen wat u graag zou willen doen. Stelt u zich dat tafereel eens haarscherp voor. Pak nu pen en papier en schrijf op wat u graag zou willen bereiken of worden. Gefeliciteerd! Met deze kleine oefening heeft u een van de belangrijkste „geheimen” van succes ontdekt — het bepalen van een doel. Werkelijk succes, ziet u, is niet gebaseerd op geluk, of intimidatie, of „een tijdlang mensen voor de gek houden”. Het geheim van succes

is helemaal geen geheim. Iedereen kan succesvol zijn — iedereen die tenminste bereid is een paar grondbeginselen toe te passen. Ons gratis boekje *De zeven regels voor succes* verklaart deze belangrijke sleutels en toont u hoe u die onmiddellijk kunt toepassen.

De
ZEVEN REGELS
voor SUCCEES

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur: _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats / Land _____

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar.

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht (Nederland)